

บทนำ

‘ฉันคาดหวังอะไรกับคนที่ไม่รู้จักแม่แต่ชื่อ’

“อาอิ่ง! แกจะมาทำตัวไร้ความรับผิดชอบแบบนี้ไม่ได้!”

‘อู่เหิง’ ผู้นำตระกูลอู่ตะโกนเสียงดังลั่น ใบหน้าที่ปรากฏริ้วรอยแห่งอายุแดงเข้มเพราะแรงโทสะ หากเป็นคนที่รู้ความสักนิดคงใช้น้ำเย็นเข้าลูบเพื่อไม่ให้สถานการณ์ย่ำแย่มากไปกว่านี้ ทว่าคู่สนทนาไม่ใช่คนได้อาณัติที่จะยำเกรงอำนาจของเขา นอกจากไม่ใช้น้ำเย็น... ยังช่วยใส่ฟืนสูมไฟให้ลุกโชนมากกว่าเดิม

คนที่ว่าก็ไม่ใช่ใครที่โหด ‘บุตรสาวหัวแก้วหัวแหวน’ ที่เขาและภรรยาเลี้ยงดูตามใจจนนิสัยผิดเพี้ยนไปหมด

“ปีก็เลิกบังคับหนูสักทีจะได้ไหม! หนูอยากมีชีวิตเป็นของตัวเอง หนูอยากเลือกเส้นทางเป็นของตัวเอง หนูเป็นลูกป้านะไม่ใช่หุ่นยนต์ที่จะได้หลับหลับตาทำตามคำสั่งป้าไปได้ทุกเรื่อง!” ผู้ถูกปลุกจากห้วงนิทราตะโกนกลับไปด้วยเสียงดังไม่แพ้กัน ถึงใบหน้าจะหงิกงอเพราะความขุ่นใจ แต่ก็ยังเห็นชัดเจนว่าเค้าโครงหน้าสวยถอดแบบมาจากบุรุษที่ยืนเท้าเอวคว้นออกหูอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

‘เมลิซซา อู่’ หรือ ‘อู่เหวยอิง’ ลืมตัวลงนอน มือเรียวกว่าผ้าห่ม นวมคลุมร่างหนีจากการสนทนาดี๊ดี แต่ยังไม่ทันได้พักหายใจหายคอ

แสงสว่างจากภายนอกก็ลอดเข้ามาที่มตาเมื่อผ้าห่มสีขาวถูกผู้เป็นบิดา
กระชากออกอย่างแรง

“กรี๊ด!”

พลັก!

ร่างของเมลิซซากลิ้งตกลงเตียงไปตามแรงดึง หน้าผากมโนโขกพื้น
เบื้องล่างเต็มรัก เศราะหฺ์ดีที่ตกลงมาบนพรมผืนใหญ่จึงไม่ถึงกับ
เลือดตกยางออก ไม่เช่นนั้นกินเนสส์บุ๊คจะต้องจัดเธอเข้าลิสต์การตาย
ที่น่าสงสารให้คนทั้งโลกเวทนาเล่น

“ทำตามคำสั่งฉันนั่นแหละ แกเคยทำตามที่ฉันสั่งสักเรื่องหรือ!”
อู๋เหิงถลึงตา นิ้วที่ชี้ไปที่บุตรสาวสั้นระริก นอกจากอีกฝ่ายจะไม่ยอมรับ
ผิด ยังเชิดหน้าอ้าปากเถียงคำไม่ตกปาก

“ป้าก็รู้ว่าไม่เคย! ป้าก็ยังคงสั่งอยู่นั่นแหละ! คนฟังอย่างหนูยัง
เหนื่อยแทนป้าเลย!”

“แกดูหนูเลลลาร์ ว่านอนสอนง่าย ได้ตั้งใจไปชะทุกเรื่อง แกเป็น
เพื่อนสนิทเขามาตั้งกี่ปี ทำไม่ไม่รู้จักซึมซับความเป็นเด็กดี รู้จักคิดของ
เขามาบ้าง ฉันขอให้แกสืบทอดธุรกิจแกก็ไม่ทำ ขอให้แต่งงานกับคน
ดีๆ ที่เขาสามารถช่วยแกในอนาคตได้ก็ไม่แต่ง ปากก็บอกรักป้ามา
แต่การกระทำของแกทำพวกฉันอายุสั้นลงไปก็สิบปีแล้ว!”

“ป้าพูดแบบนี้หนูเสียใจนะ!” เมลิซซาลุกขึ้นเผชิญหน้ากับบิดา
ทั้งหน้าผากบวมปูด ใบหน้าแดงก่ำไปครึ่งซีก

“หนูก็คือหนู เลลลาร์ก็คือเลลลาร์ มันคนละคนกันนะป้า ป้าเล่น
เปรียบเทียบกันมาเป็นสิบ ยี่สิบปีแบบนี้ใช้ได้ที่ไหน ถ้าหนูกับเลลลาร์
ไม่ได้สนิทกัน ป้านี้หนูคงเกลียดเลลลาร์เข้ากระดูกดำไปแล้ว”

“แล้วทำไมไม่รู้จักเชื่อฟังเหมือนลูกบ้านอื่นเขาบ้าง”

“ก็มีแค่สองเรื่องนี้ที่หนูทำให้ป้าไม่ได้ แต่เรื่องอื่นหนูเคยทำให้
ป้าผิดหวังหรือคะ หรือว่าในสายตาป้าหนูเป็นลูกที่ไม่ได้เรื่อง ทำให้

ป้าอับอายจนไม่กล้าสู้หน้าคนในฮ่องกง!”

ยิ่งเห็นบิดาหน้าเขียวหน้าแดงพูดไม่ออก เมลิซซาก็ยิ่งงใจบีบคั้นน้ำตาให้ร่วงเหมะๆ ใช้แผนทรมาณสังขารเรียกความสงสารสุดฤทธิ์ เธอรู้ดีว่าถึงจะเช็ดหน้าเถียงฉอดๆ หรือทำตัวขัดดอกขัดใจบุพการีแค่ไหน แต่ความรักมหาศาลที่ทั้งสองมอบให้เธอก็ไม่มีวันแปรเปลี่ยน

“คุณคะ อาอิงยังเด็ก ต่อให้คุณโมโหแกลไปก็แก้ปัญหาอะไรไม่ได้ ค่อยพูดค่อยจากันนะคะ”

‘อู๋เหมยฮั่ว’ ที่อยู่ด้วยมาตั้งแต่ต้นทนมไม่ไหว รีบเข้าไปลูบแผ่นหลังบุตรสาวให้สงบลง แต่ก็มีวายุถูกสามีถลึงตาทำเสียงฮึดฮัดใส่... ข้อหาที่เธอเข้าข้างลูกไปซะทุกอย่าง

ถึงเมลิซซาจะปล่อยให้บุตรชายของหุ้นส่วนคนสำคัญที่อุตสาหะบิตรงมาจากจีนเพื่อมาดูแลโดยเฉพาะต้องรอก่อกก็เถอะ แต่จะดูดำไปก็เท่านั้น เพราะยังงั้นแผนการเกี่ยวดองของทั้งสองตระกูลก็ล้มไม่เป็นท่าไปเรียบร้อยแล้ว

“อาอิง แต่เราทำตัวขาดความรับผิดชอบแบบนี้ก็ไม่ถูก ที่ขายหน้าไม่ได้มีแค่เรา แต่ป้าม่าก็กลายเป็นผู้ใหญ่เสียคำพูดไปด้วย หลังจากนี้จะพูดจะทำอะไรคนก็คงกังขา” จริงอยู่ที่เธอยื่นมือเข้าคลี่คลายสถานการณ์ แต่ผิดก็ต้องว่าไปตามผิด ไม่ใจอ่อนให้แก่คนถูกดูจนหน้าหดเหลือสองนิ้ว

อู๋เหมยฮั่วมุ่งมั่นหัวคิ้วกับความเปลี่ยนแปลงของบุตรสาว นี่สินะที่เขาบอกว่าเลี้ยงลูกเลี้ยงได้แต่ตัว เมื่อก่อนถึงเมลิซซาจะไม่เห็นด้วยกับการแต่งงาน ทว่าก็ยังฝืนใจไปดูแลตามคำสั่ง และวางตัวสมฐานะ ‘คุณหนูคู่’ ได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง แต่หลายเดือนมานี้บุตรสาวเธอไม่เข้าใกล้ผู้ชายคนไหน ต่อให้เอาเชือกมามัดก็ยื่นกรานว่าจะไม่ไปดูแลเด็ดขาด อีกทั้งยังเริ่มหัวแข็งต่อต้านการจับคู่ทุกรูปแบบ รำร้องอยากจะทำเลือกคู่ด้วยตนเอง ซึ่งแต่ก่อนอีกฝ่ายไม่เคยเป็นเช่นนั้น

เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เธอและสามีปวดหัวมาก...

“หม่าม้าขา ใช่ว่าหนูเองจะไม่รู้สักผิด แต่หนูบอกป้าแล้วนะคะ ว่าหนูจะไม่ได้ดูตัว ป้าก็ยังใช้วิธีมัดมือชกอยู่นั่นแหละ หนูเลยมัดมือชก ป้ากลับบ้าง”

“ป้าเราเขาหวังดี อยากให้เราได้เจอคนดีๆ หรือว่าเราไม่เชื่อสายตาของป้า”

“หนูเชื่อว่าป้าสายตาดีที่สุดในโลก แต่ป้าจะเอาวิธีการทางธุรกิจ มาเลือกผู้ชายให้หนูไม่ได้”

“แล้วคนที่ฉันเลือกให้ไม่ดีตรงไหน มีใครในฮ่องกงบ้างที่ไม่อิจฉา แก!” อู๋เหิงที่ฟังจะสงบอารมณ์เดือดพล่านขึ้นมาอีกรอบ ทว่าเมื่อสบแววตาแข่งกร้าวอย่างไม่ยอมจำนนก็ได้แต่ถอนหายใจแรง

ใช่ว่าเขาจะหยิบใครก็ได้มาดูตัวกับเลือดเนื้อเชื้อไขเพียงคนเดียว คนที่เขาเลือกมาไม่เพียงแค่ชาติตระกูลดี แต่ล้วนเป็นเลิศในด้านใดด้านหนึ่ง ประวัติและความประพฤติก็ไม่มีต่างพร้อย มั่นใจได้เลยว่า บุตรสาวของเขาจะไม่มีวันน้อยหน้าใคร แต่ทำไมถึงเอาแต่ตั้งต้นปฏิเสธอย่างไม่มีเหตุผลก็ไม่รู้

“การที่หนูจะต้องแต่งงานกับใครสักคน หนูอยากเลือกด้วยหัวใจ ของหนูเอง ผู้ชายคนนั้นต้องอยู่กับหนูไปทั้งชีวิตเลยนะป้า หนูไม่ยอมถูกคลุมถุงชน ป้าให้หนูเลือกชีวิตของหนูเองเถอะ”

“ได้ ถ้าแกไม่ยอมแต่งงานกับคนที่ฉันหามา จั้นแกก็บอกมาว่า ‘ผู้ชาย’ คนที่แกชอบเป็นคนตระกูลไหน” คำถามเดิมถูกถามเป็นรอบที่ร้อย หลายเดือนก่อนบุตรสาวบอกว่าเจอ ‘ผู้ชายเหมาะสม’ ที่เขาจะต้องชอบอย่างแน่นอน แต่จนแล้วจนรอด...ไม่ว่าเขาและภรรยาจะใช้วิธีใดหวานล่อม อ่อนโยนก็แล้ว จ้างปากก็แล้ว แต่บุตรสาวก็ไม่เคยหลุดชื่อแซ่ผู้ชายคนนั้นออกมาเลยสักครั้ง

คนที่อ้าปากเถียงมาโดยตลอดหุบปากจับ สีหน้าและแววตาฉาย

ความรู้สึกที่ต่างกันออกไป คุณคล้ายคนหมดอาลัยตายอยากก็ไม่เกินจริง

“เรื่องใครมาจากตระกูลไหนมันสำคัญนักหรือคะ ชื่อแชนน์มันวัดความเป็นคนดีไม่ได้สักหน่อย” เมลิซซาตอบอ้อมอ้อม ด้วยรู้ดีว่าสำหรับบิดา ‘ชาติตระกูล’ เป็นสิ่งสำคัญอันดับหนึ่ง ส่วนนิสัยใจคอและเรื่องอื่นๆ ค่อยว่ากันทีหลัง

“แต่มันเป็นเรื่องการันตีว่าผู้ชายคนนั้นจะดูแลแก่ได้ทั้งชีวิตอาอิง... ป้าม้าเลี้ยงแกมาเคยให้แกสะกดคำว่าลำบากสักครั้งในชีวิตไหม แกคิดว่าตาเผ่ายายเผ่าตรงนี้จะทนเห็นแกไปอยู่กับพวกหลักลอยได้ยังไง แกแค่บอกชื่อแชนน์มา ถ้าผู้ชายคนนั้นเหมาะสม ไม่ว่าจะยากเย็นแค่ไหนฉันก็จะหาวิธีให้แกได้สมหวัง”

ความเงิบเข้ามาปกคลุมภายในห้องอยู่นาน จนแล้วจนรอด เมลิซซาก็ไม่หลุดชื่อแซ่ของ ‘ชายหนุ่มนิรนาม’ ออกมาสักแอะ คู่หมั้นยั่วเอื้อมไปกุมมือนบุตรสาว ส่งสายตาเป็นเชิงให้ลดความดี้อันลงบ้าง

“อาอิง... พุดมาเถอะ ถ้าเหมาะสมกันป้ากับหม้าม้าจะได้หาวิธีช่วย”

“เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ป้าม้าใช้อะไรเป็นมาตรฐาน”

“ไม่เอาคนต่างชาติ ไม่เอาพวกเศรษฐกิจใหม่ ชาติตระกูลต้องดี และควรเป็นตระกูลเก่าแก่น่าเชื่อถือ ถ้าทำธุรกิจแขนงเดียวกันได้ยิ่งยอดเยี่ยม การศึกษาต้องทัดเทียมหรือสูงกว่าแก ไม่เคยมีเรื่องผู้หญิงไม่เคยมีประวัติหย่าร้าง ไม่เคยต้องคดีความ ไม่มีเรื่องต่างพร้อยให้คนอื่นมาว่าเอาได้ และที่สำคัญ... ต้องยอมแต่งเข้าตระกูลผู้ด้วย” น้ำเสียงของอู่เหิงหนักแน่น โดยเฉพาะแววตาที่บ่งบอกชัดเจนว่าจะไม่มีวันยอมรับ ‘ลูกเขยในอนาคต’ ที่คุณสมบัตินั้นไปข้อใดข้อหนึ่ง

“แค่สองข้อแรกก็ไม่ผ่านแล้ว...” เมลิซซาอยากจะเป็นลม แต่ก็ยังฝืนสังขารค้ำหน้าชวนฝ่ออย่างไม่ยอมแพ้

“ป้าคิดว่ายังจะเหลือผู้ชายแบบนั้นอยู่บนโลกหรือ!”

“คนที่ฉันหามาให้แกไม่ขาดเลยสักข้อ!”

“ถ้าหนูไม่ได้ใช้ ‘เซ่อ’ พวกผู้ชายที่ป้าหามาก็คงไม่แต่งกับหนู เหมือนกันนั่นแหละ สุดท้ายคนพวกนั้นก็รักผลประโยชน์ที่ป้าหยิบยื่นให้เขา รักความมีหน้ามีตา ไม่ได้รักลูกสาวคนนี่ของป้าเลยสักนิด แบบนั้นหนูแต่งกับป้าอย่าไปประจำตระกูลเขาก็ได้ ป้าจะได้ไม่ต้องกังวลว่าสามีป้าจะไม่จะทำหนูลำบากไร้เปล่า”

“อาอิ่ง!”

“หรือถ้าป้าอยากได้คนมาช่วยดูแลบริษัท จะให้คนพวกนั้นมาแต่งกับป้าอย่าไปตระกูลเราก็ได้ ทั้งที่บ้าน ที่บริษัท ที่ศาลบรรพบุรุษ มีลูกเขยที่เดียวสามคนไปเลย ป้าอยากได้คุณสมบัติแบบไหนก็ไม่มีใครขัดใจป้าหรอก”

“แม้แต่ศาลบรรพบุรุษแกยังกล้าตั้งลงมาเล่น ใจเด็ดปีศาจไม่รักดี!” ฐู่เหิงบันดาลโทสะจนตัวสั่น ถลางจะเข้าไปปลุกสติบุตรสาวสักผัวะสองผัวะ

“หม่าม้าช่วยหนูด้วย!”

“คุณคะ...”

“อาอิ่ง! หยุดเดี๋ยวนี้!” ถึงเขาจะแข็งแรงกว่าคนวัยเดียวกันอยู่มาก แต่ก็ไม่สามารถเบรียรววดเร็วเท่าคนหนุ่มสาว นอกจากจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ยังต้องพักสูดหายใจเป็นระยะ

เมลิซซาหลบหลีกคล่องแคล่ว วิ่งไปทางซ้ายที่ขวาที่ ภายในห้องนอนที่เคยเงียบสงบเต็มไปด้วยเสียงอะอะของพ่อลูกที่ความเห็นไม่ตรงกัน

“ป้าไม่รู้หรือว่าดีลูกมันผิดหลักสิทธิมนุษยชนนะ!”

“คนอย่างแกมันใช้คำพูดสั่งสอนไม่ได้!”

“ใจเย็นๆ นะคะคุณ” ฐู่เหมยฮ้วยยกมือปราม ถึงจะรู้ว่าสามีไม่ลงมือกับบุตรสาวรุนแรงไปกว่าดีให้แสบๆ คันๆ แต่ก็ยังช่วยคนที่หลบ

อยู่ด้านหลังอย่างสุดความสามารถ

“หนูไม่ยอมให้ป้าตีหรือก หนูไปก่อนนะคะหม่าม๊า” หญิงสาวหอมแก้มขอบคุณมารดา ก่อนจะวิ่งผลุบหายไ้จากประตูห้องนอนโดยมีเสียงตะโกนก้องราวกับปนาทไล่หลังไปติดๆ

“อาอิ่ง! กลับมาเดี๋ยวนี้!”

“คุณคะ อาอิ่งยังเด็ก...”

“ได้! ถ้าแกอยากเลือกเองนักฉันก็จะให้โอกาส ฉันเองก็อยากจะรู้ว่าผู้ชายที่แกเลือก จะรักแกที่ ‘ผลประโยชน์ของแซ่อู่’ หรือจะรัก ‘ตัวตนของแก’ กันแน่!”

ลมหายใจรั่วแรงของอู่เหิงหยุดก็ทันทีที่รู้ว่าตนผลอพุดเหลวไหล แม้แต่อู่เหมยฮัวเองก็พลอยตกใจไปด้วย โชคดีที่ประตูเปิดอ้ามีเพียงอากาศและความว่างเปล่า ทั้งสองจึงค่อยเบาใจลงได้บ้าง...

“โชคดีไปนะคะคุณที่อาอิ่งไม่ได้ยิน ไม่อย่างนั้น...”

ทว่ายังพูดไม่ทันจบ...สองสามีภรรยาพลันสะดุ้งโหยงเมื่อใบหน้าสวยเอียงเผลอมาจากมุมประตู ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของปีศาจน้อยวาววับเป็นประกาย ตอบกลับด้วยน้ำเสียงเก็บความดีใจเอาไว้ไม่มิด

“ใครๆ ก็บอกว่าหนูเป็นลูกกตัญญู ดังนั้นหนูจะทำตามที่ป้าสั่ง ป้าไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ หนูจะหาลูกเขยที่ดีที่สุดในโลกมาให้ป้าได้ เขยชม” กล่าวจบก็วิ่งยิ้มหน้าแป้นออกไป โดยมีเสียงหวีดร้องตามไปไม่ห่าง

“คุณคะ! อย่าพึ่งเป็นลมนะคะ ไม่นะคะคุณ!”

กลวิธีที่ 1

เพียงสบตา

เมลิสซา อุ๋ บึ่งรถไปท่าอากาศยานนานาชาติฮ่องกงด้วยความเร่งรีบ เตรียมพร้อมไปชิงตัว ‘เพื่อนสนิท’ ที่เพิ่งกลับมาจากนิวยอร์กด้วยใจฮึกเหิม ปกติเพื่อนเธอจะกลับมาฮ่องกงเดือนละครั้ง ทว่าทุกครั้งแทบไม่เคยได้พบหน้ากันเกินสองชั่วโมง จริงอยู่ที่พวกเขาวิดีไอคอกลกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่คุยผ่านจอมันจะไปได้อารมณ์เหมือนคุยกันตัวต่อตัวที่ไหน ฉะนั้นวันนี้เธอจะต้องชนะในสงครามแย่งชิงหญิงงามให้จงได้

จะได้บอกข่าวดีให้เพื่อนได้รู้เป็นคนแรก!

หญิงสาวเปิดประตูลงจากซูเปอร์คาร์สีแดงสด เพราะรีบหนีจากฝ่ามือออร์หันต์ของบิดาและยังต้องทำเวลาแข่งกับ ‘คู่หมั้นของเพื่อน’ จึงไม่มีเวลาแปลงร่างให้ดูดีกว่านี้

ร่างระหงสวมเสื้อยืดคอกย้วยสีเขี้ยวแก่ กางเกงนอนลายทางสีเหลืองขาวและรองเท้าขนฟูฟ่องสีชมพู ทั้งขึ้นบนขึ้นล่างหาความเข้ากันไม่ได้ แต่ชุดนอนยังจะต้องเน้นความสวยอะไรอีก ขอแค่ใส่สบายก็เพียงพอแล้วไม่ใช่หรือ

ทว่าเธอเองก็มีความรับผิดชอบแบกไว้บนบ่า ใครก็รู้ว่าแถวสนามบินมีพวกปาปารัซซีเยอะแยะยั่วเย้าอย่างกับแมลง อีกทั้งเพื่อน

สาวของเธอและคู่หมั้นก็จัดว่าเป็นคนดังของฮ่องกง การโดนแอบถ่าย ถือเป็นเรื่องปกติมาก เธอที่อยู่ใกล้ๆ อาจกลายเป็นวิญญาณติดเข้าไปในเฟรมด้วย ในฐานะเจ้าของแบรนด์เสื้อผ้า FLECHAZO¹ (เฟลซ์ ซา โช) และดีไซเนอร์ตัวรุ่งที่เคยร่วมงานกับแบรนด์ไอต์กูตูร์หลายต่อหลายครั้ง การถูกคนพวกนั้นบันทึกภาพในสภาพดูไม่เจิดจะต้องทำลายภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถืออย่างแน่นอน ดังนั้นเธอจึงเพิ่มศิลปะบนร่างด้วยการสวมแว่นหนาเตอะ มาส์กสีดำปิดครึ่งหน้า และมีดจุกกลางศีรษะไม่ให้ผมเผ้ากระเซอะกระเซิงเหมือนผู้ป่วยที่หลบหนีออกจากโรงพยาบาล

นี่แหละคุณหนูคนสวย ถ้ามีใครจำได้ก็ให้มันรู้ไป!

เมลิสซาเดินกระเด้งกระยองเข้าไปในอาคารผู้โดยสาร เธอมาถึงก่อนเวลาดังค่อนข้างช้า มั่นใจได้เลยว่าเพื่อนรักจะต้องซาบซึ้งถึงความทุ่มเทในครั้งนี้

“บ้าน่า!” หัวเราะได้ไม่เท่าไรก็หลุดสบถ ดวงตาที่โตอยู่แล้วเบิกกว้างเท่าไข่ห่านเมื่อพบแผ่นหลังตระหง่านแสนคunningตาของคนผู้หนึ่ง...

เกือบช้าโหมงนี่ยังเข้าไปอีกหรือ!

ร่างในชุดสูทสีน้ำเงินที่มองดูก็รู้ว่าเป็นฝีมือของดีไซเนอร์คนสวยมากพรสวรรค์ยื่นเด่น ณ จุดรอรับผู้โดยสารขาเข้า มือทั้งสองข้างล้วงกระเป๋ากางเกง ล้าคอดตั้งตรงมองไปข้างหน้า ดวงตาคมกริบคู่นั้นจ้องมองไปยังกลุ่มคนที่กำลังเดินออกมาระลอกแล้วระลอกเล่า สงบนิ่งและเยือกเย็นประหนึ่งรูปปั้นประดับสนามบิน

หากคนเราถูกจ้องมากๆ มีหรือจะไม่รู้ตัว เมลิสซาเชื่อว่าเขารู้อยู่เต็มอกว่าตนเองกลายเป็นเป้าสายตา แต่เลือกที่จะไม่ใส่ใจซะมากกว่า

---

¹ FLECHAZO เป็นภาษาสเปน แปลว่า รักแรกพบ

แน่ละสิ...ทุกช่วงวัยของเขาเคยมีวันไหน เดือนไหน ปีไหนไม่เป็นจุดสนใจแก่ผู้คนบ้าง

“มาเร็วจังเลยนะคะ”

“...” คิ้วเข้มของผู้ถูกทักขมวดเข้าหากัน ดวงตาคมกิริบปรายมองอย่างไม่เป็นมิตร

‘สื่อออนไลน์’ หรือ ‘เงินเฟยหลง’ คู่หมั้นสุดเพอร์เฟกต์ของเพื่อนเธอเอง...

ก่อนหน้านี้ถึงชายหนุ่มจะวางตัวเหินห่างกับผู้คน แต่ก็ยังคงความสุภาพและมารยาทได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง ทว่า ‘ชาวชยะ’ จาก ‘อดีตนางฟ้าแห่งวงการบันเทิง’ ที่โจมตีเขาและครอบครัวตั้งแต่วันแรกของปีได้แปรเปลี่ยนบุคลิกของเขาให้เยียบเย็นมากขึ้นเรื่อยๆ

“นี่ฉันเองคะรุ่นพี่สื่อออนไลน์” เมลิซซารีบปลดมาส์กให้อีกฝ่ายดู ก่อนจะสวมคืนกลับไปดังเดิม

สีหน้าไม่สบอารมณ์ของสื่อออนไลน์ผู้เอนคลายขึ้นเมื่อเห็นว่าผู้มาใหม่เป็นใคร นับเป็นครั้งแรกที่เขาแสดงอารมณ์ด้านบวกตั้งแต่มาถึงสนามบิน ถึงจะแคื่อยิ้มมุมปากเล็กน้อยก็เถอะ

“มารีบเลลาห์เหรอ”

ตระกูลคู่และตระกูลเงินสนิทกันมาก ช่วยเหลือกันและกันมาตั้งแต่สมัยก่อร่างสร้างตัว เป็นทั้งคู่ค้าทางธุรกิจและมิตรสหายในชีวิตจริง เมลิซซาจึงได้เรียนโรงเรียนเดียวกับสามพี่น้องตระกูลเงินมาโดยตลอด และหนึ่งในนั้นยังเป็นเพื่อนสนิทซี้ปี้กของเธอเอง ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับคนตระกูลเงินนับได้ว่าไม่ใช่คนอื่นคนไกล

“ใช่ค่ะ ฉันว่าฉันคิดถึงเลลาห์มากแล้วนะคะ แต่ถ้าเทียบกับรุ่นพี่...ความคิดถึงของฉันดูเหมือนจะเป็นแค่เศษฝุ่นระดับเอ่อ...ไม่ตรอนอะตอม หรืออะไรสักอย่างที่เล็กมากๆ แฮ้อ! ฉันไม่เก่งวิทยาศาสตร์ซะด้วย” เมลิซซาจับราวเหล็กกัน เคียงศีรษะมองคนที่ดูจะอารมณ์ดีเพราะ

ถูกจับได้ว่าคิดถึงคู่หมั้นจนนั่งไม่ติด เมื่อเห็นว่าเขาเพียงอ้อมยิ้มไม่ตอบอะไร เธอจึงเริ่มต้นเจรจาแผนการยืมตัวสาวงามที่อยู่ในหัว

“รุ่นพี่คะ ถึงฉันจะคิดถึงเลลาห์ไม่เท่ารุ่นพี่ แต่ฉันก็ยังคิดถึงมากอยู่ดี ถ้ารุ่นพี่จะเมตตาฉันสักนิด ฉันขอยืมตัวเลลาห์ไปค้างด้วยสักคืนได้ไหมคะ ฉันมีปัญหาหนักใจอยากปรึกษาเลลาห์ในฐานะผู้หญิงผู้หญิงด้วยกัน” ไม่เพียงแค่พูดเสียงเศร้า ยังทำตัวลูให้ดูน่าสงสารอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม...รุ่นพี่ที่เธอเพิ่งคิดว่าเขาเป็นรูปปั้นน้ำแข็งกลับเลียนแบบพฤติกรรมเดียวกัน เขาเอียงหน้ามองเธอพร้อมถามกลับด้วยน้ำเสียงหมองหม่น

“ในเมื่อเราเองก็รู้ว่าพี่คิดถึงเลลาห์มากขนาดไหน ใจคอยังจะแย่งพี่อีกหรือ”

“...”

“ดูน่าสงสารพอที่เลลาห์จะอยู่ส่องกนนานกว่านี้เพื่อพี่รึเปล่า”

“ฉัน...ขอกลับบ้านก่อนนะคะ” เมลิซซาชายกรงขาวอมแพ้ สองประโยคของรุ่นพี่ทำเอากลอกตาจนเกือบจะหมุนเป็นลูกข้าง ถ้าอยู่นานกว่านั้นน้ำตาลในเลือดจะต้องพุ่งสูงปรี๊ดทะลุชั้นเมฆแน่ๆ

ทว่าหันหลังเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็พลันตระหนกถึงจุดประสงค์ในการมาของตนเอง จึงหมุนร่างกลับไปเผชิญหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“แต่ฉันมาถึงสนามบินแล้วแท้ๆ ถ้ากลับตอนนี้ก็เปลืองน้ำมันเปล่าๆ ฉันคิดว่าให้เลลาห์ตัดสินใจดีกว่านะคะว่าจะแบ่งเวลาอันมีค่าให้ฉันไหม”

“เมลิซซา...พี่เคยคิดว่าพวกเราอยู่ฝั่งเดียวกันมาตลอด กลายเป็นพี่เองสินะที่คิดผิด”

“รุ่นพี่ไม่อยากจะรู้หรือคะว่าเลลาห์จะเลือกใคร แต่เีซะ! ถ้าเลลาห์

เลือกฉันขึ้นมาจริงๆ รุ่นพี่จะโกรธฉันรีเปล่าคะ ฮ่าๆๆ” หญิงสาวโบก
ไม้โบกมือกระเช้าเข้าเหย้าเหย่ เผยสีหน้าตื่นเต้นล้นไปกับเรื่องราวที่กำลัง
จะเกิดขึ้นในอนาคต

“พี่คงไม่โกรธเราหรอก” ลีออนหรือตาประหนึ่งมองศัตรูของตน
รอยยิ้มที่เคยประดับบนใบหน้าหายวับไป

“ແ່ມ รุ่นพี่อย่ามองหน้าฉันแบบนั้นสิคะ” ตอนแรกเมลิซซาคิด
ว่าเขาแค่แยกเขี้ยวขู่เล่นไปแบบนั้น ทว่าพอสบแววตาเย็นเยียบยิ่งกว่า
จุดเยือกแข็ง พลันรู้ได้ทันทีว่าเธอไม่น่าหาเรื่องบั่นทอนอายุขัยตัวเอง
เลย

“เอ่อ รุ่นพี่คะ...” เสียงหัวเราะสดใสเมื่อครู่เริ่มลั่นระริก ยามมี
รอยยิ้ม รุ่นพี่ลีออนก็ดูเป็นคนอบอุ่นน่าเข้าใกล้ แต่เมื่อปราศจากสิ่ง
ที่ว่า... ใบหน้าคมคายแทบไม่ต่างไปจากรูปปั้นเทพมังกรพิโรธ

“...”

“ฉัน... ขาสั่นไปหมดแล้วค่ะ”

กลุ่มผู้โดยสารขาเข้าทยอยเดินออกมาไม่ขาดสาย เพราะ
เป็นช่วงสุดสัปดาห์ผู้คนจึงดูหนาตามากกว่าปกติ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น
ในสายตาคคนที่มารอรับก็ยังเป็นเรื่องง่ายที่จะแยกแยะระหว่างพลเมือง
ที่นี่หรือนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน

แม้จะอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก แต่หญิงสาวผู้หนึ่งก็ยังคง
โดดเด่นสะดุดตา ร่างบอบบางสวมเครื่องแต่งกายสีดำตลอดทั้งชุด ตั้ง
แต่แจ็กเกตหนัง กางเกงยีนเข้ารูป รองเท้าบูตหัวแหลมข้อสั้น รวมไปถึง
ถึงกระเป๋าเดินทางขนาดกะทัดรัดที่มีอยู่แค่ใบเดียว จากข่าวสะท้าน
สะเทือนเมื่อไม่กี่เดือนก่อน คงไม่มีชาวฮ่องกงคนไหนไม่รู้จักหญิงสาว
ผู้นี้...

‘เลลาห์ เฉิน’ หรือ ‘เฉินเฟยเฟิง’ หญิงสาวผู้เป็นทั้งน้องสาว

บุญธรรมและคู่หมั้นของ ลีออน เฉิน

เมลิซซาโบกมือทักทายเพื่อนสนิทที่ไม่ได้พบหน้ากันมาตั้งเกือบเดือน ศิลปะเสื้อผ้าหน้าผมของเธอเรียกความสนใจได้ไม่ยาก ทว่าแวบแรกที่สบดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของอีกฝ่าย...กลับทำเอาเธอเสียวสันหลังวาบ มือที่โบกหย้อยๆ แข็งที่อรวารกับโดนคำสาปเมดูซา

เลลาห์ก็คือเลลาห์อยู่วันยังค่ำ หากคิดว่ารุ่นพี่ลีออนมีบรรยากาศเย็นยะเยือกรายล้อมแล้ว สำหรับเพื่อนเธอคนนี่ให้คุณความหนาวเข้าไปอีกห้าสิบเท่า

“ตัวเล็ก”

เมลิซซาถูกเสียงทุ่มแสนอบอุ่นปลุกสติกลับคืนมา แน่نونว่าชื่อเรียก ‘ตัวเล็ก’ ไม่ได้หมายถึงเธอ รู้ตัวอีกทีหญิงสาวในชุดสีดำก็มาหยุดอยู่ตรงหน้ารุ่นพี่ลีออน เงยหน้ายิ้มมุมปากเล็กน้อย

“อาหลง” นั่นเป็นชื่อเรียกสนิทสนมที่เพื่อนของเธอใช้เรียกคู่หมั้น

หญิงสาวอ้าปากพะงาบๆ ความจริงเธอคิดจะเอย์ทักทายเพื่อนสนิทให้หายคิดถึง แต่ดูเหมือนหลุดลมจะมีปัญหาขึ้นมากะทันหัน นับเป็นเรื่องแปลกแท้ๆ ทั้งที่เธอเองก็ได้กินเมนูปลามาตั้งหลายวัน ทำไม่ถึงรู้สึกเหมือนมี ‘ก้างชิ้นใหญ่’ โผล่มาขวางในลำคอได้นะ

“อะแฮ่ม!” เมลิซซากระแอมกระไอสองสามทีขณะมองคนรู้จักทั้งสอง เธอพลันอยากจะร้องให้ คู่หมั้นหวานฉ่ำคู่นี้ยิ้มสบตากันและกัน ไม่เหลือบแลผู้คนหรือบรรยากาศรอบตัวเลยสักนิด

แนนนอนว่าไม่เห็นร่างและวิญญาณของเธอด้วย...

“เหนื่อยไหมตัวเล็ก” ลีออนเกลี้ยเส้นผมดำขลับจากใบหน้าขาวเนียนของคู่หมั้นไปทักหู ก่อนก้มลงจุมพิตขอบริมฝีมเห็นอัมหลายครั้ง แต่แค่นั้นเหมือนจะยังไม่พอใจ ยังเลื่อนไปจุมพิตหน้าผาก แก้มทั้งสองข้าง ก่อนจบลงที่ปลายจมูกจิ้มลิ้ม

“...” เมลิซซาารู้สึกทิ้งมาก เมื่อไม่กี่นาทีที่ก่อนรุ่งเพียงทำหน้าที่
ใส่เธออยู่เลย ตอนนี้ออดหน้ากากเป็นคนละคนไปแล้ว

“อยากกินกล้วยได้แน่ๆ จัง อยากชดน้ำซุปร้อนๆ ด้วย” สีหน้า
เย็นชาของเลลาห์หายวับราวกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน พลังหลับตา
รับสัมผัสที่ตนเองก็คิดถึงเช่นกัน

“...” เมลิซซาที่ยิ่งทิ้งเข้าไปใหญ่ ยกมือทาบอก อ้าปากค้าง เธอ
ตามอารมณ์ของคนตระกูลเงินไม่ทันเลยสักนิด

“กลับไปเดี่ยวเสียทำให้กิน”

“อาหลงฝีมือแย่จะตาย” ผู้พูดย่นจมูก ก่อนหลุดหัวเราะเสียง
หวานเมื่อถูกหยิกเข้าที่แก้มทั้งสองข้าง

“บ่นที่ไรก็เห็นขอเติมตลอด คิดถึงฝีมือเสียก็บอกมาเถอะตัว
เล็ก...” แววตาของลีออนพราระยับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นแก้ม
ขาวเนียนของคู่หมั้นแดงก้ำจากความนัยที่รู้จักกันอยู่แค่สองคน

“อาหลงอย่ามั่นใจในตัวเองให้มากนักเลย เพราะเสียตาย
ทรัพย์สินโลกต่างหากถ้าต้องกินทิ้งๆ ขว้างๆ”

“จันต้องพิสูจน์แล้วว่าเสียมั่นใจไร้เปล่า”

“...” เมลิซซามองหนุ่มสาวสองคนที่กำลังถกเถียงกันเรื่องเมนู
อาหาร ไม่รู้จะเอาตัวเข้าไปแทรกตรงไหนดี

ช่างเป็นคู่รักที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน ไม่ได้เจอหน้า
กันตั้งนานกลับพูดถึงแต่เรื่องปากท้อง ฟังไปฟังมาเธอก็เริ่มหิวตาม
ทว่ามารยาทที่ดีเธอไม่ควรส่งเสียงแทรก จึงได้แต่ยื่นกะพริบตาบริบๆ
รอคอยจังหวะเหมาะสมอยู่อย่างนั้น

แต่เมื่อเห็นทั้งสองหยอกล้อกันไปมา โดยเฉพาะรุ่นพี่ที่เอาแต่
โอบกอด ‘ตัวเล็ก’ ของเขาแบบไม่แคร์สายตาประชาโลก คำถามหนึ่ง
ก็ผุดขึ้นมาในใจ...

จะมีที่ว่างให้เธอเมื่อไหร่กันล่ะ

กอดคอสาวยิ้มอ่อน จะว่าไปเหล่าผู้บริหารของฮ่องกงล้วนแล้ว
แต่มีฝีมือไม่ธรรมดา พวกเขาทำการฟรีเซนต์สถานที่ท่องเที่ยวได้เก่ง
สุดยอด ขนาดอยู่ในสนามบินยังให้บรรยากาศสวนสนุกดิสนีย์แลนด์
มีทุ่งหญ้า มีดอกไม้ มีสายรุ้ง มีตัวการ์ตูนตาหวานวิ่งหัวเราะร่าเต็มไป
หมด เธออยากจะทำมือขึ้นชมจริงๆ

เมลิซซาเคลิบเคลิ้มตาลอยอยู่นาน กว่าจะสะดุ้งออกจากภวังค์
ก็ตอนที่เพื่อนสนิทถูกคู้หั่นนุ่มนุ่มงมมือเดินออกไปไกลเป็นที่เรียบร้อย
รุ่นพี่สีอ่อน ‘ซีหวง’ มากเกินไปแล้ว!

“หยุดก่อน! รอดด้วย!”

คนถูกทิ้งรีบวิ่งหน้าตั้งตามไป ยกมือเท้าเอวยื่นจังก้าขวางคนทั้ง
สอง หากไม่ติดว่ากลัวถูกสายตาคมกริบราวใบมีดของรุ่นพี่สีอ่อนพัน
ร่างขาดเป็นสามท่อน เธอคงเข้าไปแทรกกลางดีดคู้หั่นคู้นี้ไปคนละ
ทิศคนละทางให้หายหมั่นไส้ แต่เพราะทำแบบนั้นไม่ได้ ความผิด
ทั้งหมดจึงถูกโยนให้หญิงสาวที่กำลังขมวดคิ้วงุนงงอย่างคนไม่รู้ชื่อไหน-
อี่ไหน

“เลลาห์ จีน! ใจคอเธอจะลืมเพื่อนที่ดีอย่างฉันได้ลงคอเลย
หรือ เธอจะใจร้ายเกินไปแล้วนะ!”

ดูเหมือนเจ้าของชื่อฟังตระหนกได้ว่ามีก้างขวางคอสีพาสเทลอยู่
ด้วยมาตั้งแต่ต้น คงเพราะไม่คิดว่าเมลิซซาจะออกมาจับในสภาพนี้
หลังจากกวาดมองขึ้นลงจึงค่อยหลุดอุทานออกมา

“นี่...คอลเล็กชันใหม่หรือ สดใสม่กับเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิตีนะ”

เลลาห์พิจารณาทางเงยลายทางสีเหลืองอ้อยด้วยแววตาหัวรั้นวิตก
เพราะเธอเป็นหนึ่งในไม้แขวนเสื้อของแบรนต์เฟลล์ ซา โซ นั่นก็
หมายความว่าชุดที่อยู่ตรงหน้าจะต้องมาอยู่บนร่างเธอด้วย

“แต่ถ้าเธอไม่โกรธ ฉันขอถอนตัวออกจากการเป็นไม้แขวนเสื้อ
ตอนนี้ยังทันรีเปลา่”

“ไม่ได้! ต่อให้ฉันทำชุดสีรุ้งเธอก็ต้องใส่ ใครใช้ให้เธอมาเป็นเพื่อนรักของฉันกันล่ะ” เมลิซซาหน้ามูย ถึงจะเข้าใจแววตาขยาดของเพื่อนก็เถอะ แต่ในฐานะดีไซเนอร์และฐานะเจ้าของแบรนด์เสื้อผ้า ต่อให้เธอหยิบนั่นจับนี่มาয়ারวมกันจนละ เธอก็ยังจะเข้าข้างตัวเองว่ามันเป็นศิลปะที่งดงาม

“งั้นฉันขอลดสถานะเป็นคนรู้จักก็ได้ ถ้าคอลเล็กชันหน้าดูเข้าท่ากว่านี้ฉันจะกลับมารักเธอเหมือนเดิม” ผู้พูดคลี่ยิ้มมุมปากราวกับกำลังล้อเล่น แต่คนที่รู้จัก เลลาร์ จีน ย่อมรู้ดีว่าเธอจะทำตามที่พูดอย่างแน่นอน

“หน้อย! เธอเน่มัน...” ดีไซเนอร์สาวมองค้อน ทว่ายังไม่ทันได้โต้ตอบ ดวงตากลมโตกลับเหลือบไปเห็นผู้โดยสารอีกชุดที่เพิ่งเดินออกมา

ท่ามกลางผู้คนมากมาย...มีคนหนึ่งทำให้เมลิซซาใจเต้นรัวแรงแบบไม่มีสาเหตุ มือบางยกขึ้นขยี้ตาแรงๆ หลายทีเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองไม่ได้มองผิดไป แต่ยังไม่ทันได้คำตอบว่าใช่ ‘เขา’ หรือไม่ กลับถูกขัดสมาธิจากเสียงแหบมีอายุ

“คุณจีน คุณหนูจีน”

เมลิซซาสะดุ้งโหยง การที่คนคนนี้ก็ล้าท่ากรุ่นที่สี่ออนและเลลาร์ แสดงว่าต้องอยู่ในแวดวงธุรกิจหรือไม่ก็แวดวงสังคม ดังนั้นเขาอาจจะรู้จักเธอก็ได้

ด้วยศักดิ์ศรีหนักอึ้งของคุณหนูที่จะไม่ยอมเสียหน้าให้คนอื่นเห็นตนเองในสภาพนี้ ร่างในชุดหลากสีส้นรีบเปลี่ยนตำแหน่งไปหลบหลังเพื่อนสาว แต่ไซคร้ายที่เลลาร์ตัวเล็กเกินกว่าจะเป็นโล่กำบังให้เธอได้มิด จึงต้องกีดพันย้ายตำแหน่งไปหลบหลังรุ่นพี่สี่ออนแทน แน่แน่นอนว่าเพื่อนสุดที่รักมองไม่ฉลาดสายตา สองคนนี่ชี้หวงพอกัน ไม่แน่ว่าพอลับตาคน เธออาจถูก เลลาร์ จีน ฉีกอกข้อหาตะต่องคู่หมั้นสุดที่รัก

โดยพลการก็ได้

“ผู้อำนวยการเหวิน” ลีออนหักทாயกลับ มุมปากยกโค้งขึ้นเล็กน้อยเพื่อไม่ให้ดูห่างเหินจนเกินไป

ถึงจะเคยพบหน้าค่าตากันนับครั้งไม่ถ้วน และถึงอายุจะห่างกันหลายสิบปี แต่ ‘ปีเตอร์ เหวิน’ ก็ยังรีบค้อมตัวรับด้วยท่าทางเกรงอกเกรงใจ ก่อนหันไปทางหญิงสาวที่สวมเครื่องแต่งกายสีดำตลอดทั้งร่าง

“คุณหนูเงินเพิ่งกลับมาถึงฮ่องกงหรือครับ”

“สวัสดิ์ค่ะผู้อำนวยการเหวิน ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ ฉันเพิ่งมาถึงเมื่อครู่เองค่ะ” เลลาร์ห์คลี่ยิ้มสุภาพ ก้มหน้าทักทายเล็กน้อยตามมารยาท

ชายวัยกลางคนยิ้มรับก่อนจะย้ายสายตาไปมองมนุษย์หลากหลายสีที่กำลังลุกลี้ลุกลอนอยู่ด้านหลัง ใบหน้าปรากฏเครื่องหมายคำถาม

เลลาร์ห์ถอนหายใจ แน่ละสิ...แต่งตัวเห็นสะดุดตาตั้งแต่ร้อยเมตรแบบนี้ใครจะไม่ได้ให้ความสนใจบ้าง แต่ก็ช่วยเพื่อนด้วยการหาเรื่องมาเบี่ยงประเด็น

“ว่าแต่ผู้อำนวยการเหวินมารับใครหรือคะ”

ปีเตอร์ เหวิน พลันรู้ตัวว่าตนเองออกจะเสียมารยาท จึงรีบดึงความสนใจกลับมายังทายาทผู้มีอิทธิพลดั้งเดิม

“ผมมารับตัวแทนหุ้นส่วนที่มาจากประเทศไทยนะคะ” หลังจากให้คำตอบก็เบี่ยงกายไปด้านข้าง ยกไม้ยกมือเพื่อให้นักคนที่เขาดังใจมารับมองเห็นได้อย่างชัดเจน

“จ้ะฉันกับลีออนไม่รบกวนแล้วค่ะ ค่อยเจอกันใหม่ นะคะ”

“ไม่เลยครับ ผมต่างหากที่เป็นฝ่ายรบกวนคุณทั้งสอง” ปีเตอร์เหวิน รีบปฏิเสธเป็นพัลวัน ก่อนจะผายมือตรงไปยังประตูทางออก “ขั้บรกระมัดระวังนะครับ”

เลลาร์ห์เอื้อมมือไปดึงแขนเพื่อน แต่อีกฝ่ายกลับทำตัวแข็งขึ้น

‘ไม่ยอมขยับ’ ดังนั้นเธอจึงมีโอกาสได้เห็นผู้มาใหม่ไปโดยปริยาย

‘ตัวแทนหุ้นส่วนจากประเทศไทย’ เดินมาถึง เขาเป็นชายหนุ่ม อายุไม่เกินสามสิบ ตัวสูงประมาณร้อยแปดสิบห้า ผิวขาวเหลือง แต่งตัวเรียบง่าย สวมแว่นตาทรงรี ตัดผมทรงทรงต่ำ มองเผินๆ แทบไม่มีอะไรน่าสนใจเลยสักนิด

ชายหนุ่มคนดังกล่าวหันมองเลลาห์เช่นกัน เขาเห็นแวบๆ ว่าเป็นผู้หญิงสวยมากคนหนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร...กลับมีกำแพงหนา สิ้นน้ำเงินเดินขึ้นมาขวางสายตา อีกทั้งยังปล่อยรังสีไม่พอใจออกมาจางๆ

เขาสบดวงตาคมกริบสีดำสนิทของบุคคลที่ดูไม่ธรรมดาอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเป็นฝ่ายก้มหน้าหนี ฐานะอย่างเขาไม่ควรที่จะสร้างปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น

“สวัสดีครับคุณอเมริกัน” ปีเตอร์ เหวิน ก้าวขึ้นหน้าไปจับมือทักทายผู้มาใหม่

“ขอบคุณที่มารับนะครับผู้อำนวยการเหวิน” ชายหนุ่มเจ้าของชื่อ ‘อเมริกัน’ ตอบกลับภาษาจีนกวางตุ้งแบบที่ชาวฮ่องกงใช้ชัดถ้อยชัดคำ พลังค้อมศีรษะลงเล็กน้อยด้วยความเกรงใจ

ผ่านไปครู่ใหญ่ อเมริกันยังรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องบนร่าง เขาหลบมองชายหนุ่มในชุดสูทน้ำเงินก็พบว่าอีกฝ่ายเบือนหน้าไปทางอื่น แต่ที่แขนกลับมีนิ้วขาวๆ แปรนิ้วจับอยู่ และมีคนผู้หนึ่งชะเง้องหน้าจ้องเขาตาไม่กะพริบ แม้อีกฝ่ายจะสวมแว่นหนาเตอะและสวมมาส์กปิดบังใบหน้า แต่ดูจากทรงผมก็พอจะเดาได้ว่าเป็นผู้หญิง

เขามองทะลุแว่นหนาเตอะนั้น อาจเพราะผิวหน้าของอีกฝ่ายขาวซีดราวกับถูกแช่แข็งมาเป็นสิบปี มันจึงยิ่งขับเน้นดวงตาสีน้ำตาลเข้มกลมโตและขอบตาแดงก่ำให้ดูน่ากลัวมากขึ้นไปอีก

ก่อนหน้านี้เขาผลอไปลบหลู่ใครรีเป่ล่านะ...

“คุณเหมรัชต์พูดจาห่างเหินไปได้ คนกันเองแท้ๆ” บุษราคัมกลางคนตอบว่าหนามของคณหนูเงินกลางหัวเราะ ก่อนจะแนะนำผู้มาใหม่แก่ทนายทผู้มีอิทธิพลของฮ่องกง

“คุณเงิน คุณหนูเงินครับ นี่คุณ ‘เหมรัชต์ ปันนคณาสน์’ ตัวแทนหุ้นส่วนจากประเทศไทยที่ผมพูดถึง” เขาปฏิบัติตามมารยาทพื้นฐานได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง คนที่มีสถานะทางสังคมต่ำกว่าจะต้องถูกแนะนำให้แก่ผู้ที่มีสถานะทางสังคมสูงกว่าเสมอ

ทว่าเหมรัชต์กลับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเมื่อถูกแนะนำให้รู้จักกับคนแค่สองคน...

ชายหนุ่มปล้นสงสัยว่าคนอื่นๆ เห็นแบบที่เขาเห็นหรือไม่ ทำไมทุกคนดูนิ่งสงบเหมือนไม่มีอะไรผิดแปลก ทั้งๆ ที่คุณเงินมีมือขาวขีดเกาะแขนอยู่ และพอเฉลอสบตากับผู้หญิงหน้าขาวคนนั้น แม้แต่เขาที่เคยบวชเรียนมาแล้วก็ยังคงขนลุกไม่ได้

โชคดีที่เขาแสดงความรู้สึกไม่เก่งมาตั้งแต่ไหนแต่ไร อีกทั้งยังเชื่อวิทยาศาสตร์มากกว่าเรื่องลึกลับ ความคิดเหลวไหลจึงถูกจำกัดพื้นที่อยู่แค่นิ้วหัว เขาเข้าไปจับมือทักทายกับคุณเงินพลางก้มหน้าเล็กน้อยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเขาดีตนเสมอ

“เป็นเกียรติที่ได้พบนะครับคุณเงิน”

“เช่นกันครับ” ครั้งแรกก็อ่อนรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้างที่คนต่างชาติผู้นักล่าจ้องคู้หมั้นของเขาไม่วางตา แต่ผู้ชายมักจะมีความรู้สึกบางอย่างที่เดาทางกันได้ และเมื่อฝั่งนั้นแสดงความรู้สึกผิดอย่างตรงไปตรงมา เขาก็ไม่ควรถือสาหาความอย่างพวกคิดเล็กคิดน้อย

เหมรัชต์ก็อมศีระะให้หญิงสาวที่ถูกเรียกว่าคณหนูเงินแทนการจับมือทักทาย หญิงสาวเองก็ทำแบบเดียวกัน ดังนั้นจึงถือว่าการแนะนำตัวในครั้งนี้ผ่านไปอย่างราบรื่น

ก่อนที่คุณเงินและคณหนูเงินจะจากไป เขาได้มีโอกาสสบ

ดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้มคู่นั้นอีกครั้ง ผู้หญิงคนนั้นทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่กลับถูกคุณหนูเงินดึงแขนลากตามไปเสียก่อน

“คุณเหมรัชต์ ผมเองก็ลำบากใจที่จะพูด แต่คุณหนูเงินเป็นคู่หมั้นของคุณเงิน การที่คุณมองตามเธอไป...คุณเงินอาจจะไม่พอใจเอาได้นะครับ” ปีเตอร์ เหวิน เอ่ยเตือนเสียงเครียด ไม่มีใครในฮ่องกงไม่รู้ว่าก๊องทงไบหยกทั้งสองรักมั่นกันมากแค่ไหน คนที่เข้าไปแทรกอาจจะหัวหลุดเอาได้ง่ายๆ

ระยะห่างของเหมรัชต์และผู้หญิงปริศนาไกลจากกันเรื่อยๆ ทว่าพวกเขาทั้งสองกลับยังคงจ้องมองกันและกันอยู่อย่างนั้น

“ผมไม่ได้มองคุณหนูเงินครับ” ในที่สุดเหมรัชต์ก็ให้คำตอบเมื่อปราศจากเงาหลังของทั้งสามคน

ปีเตอร์ เหวิน ทำหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง บรูซหนุ่มแน่นที่ไหนจะไม่ชมชอบผู้หญิงสวย ดังนั้นจึงอดตั้งคำถามไม่ได้

“ถ้าไม่ได้มองคุณหนูเงิน แล้วคุณมองใครหรือครับ”

เหมรัชต์เงยบไปชั่วอึดใจ ก่อนจะดึงตนเองให้กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง

“ไม่มีอะไรครับ พวกเราไปกันเถอะครับ”

โลกนี้มันไม่มีเรื่อง ‘บังเอิญ’ ถึงเพียงนั้นหรอก...

กลวิธีที่ 2

น้ำหนึ่งหยด

“เธอเห็นเหมือนที่ฉันเห็นใช่ไหม นั่นเขา! เป็นเขาจริงๆ ด้วย! ในที่สุดฉันก็หาเขาเจอจนได้!” เมลิซซาพูดเร็วด้วยความตื่นเต้น ดวงตากลมโตแวววาวไปด้วยไอน้ำ

“ยายตัวส่าย ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ!” ขณะที่พูดก็ทำท่าจะสะบัดแขนที่ถูกเพื่อนจับกุมออกเพื่อวกกลับเข้าไปในอาคารผู้โดยสาร แต่เพราะรุ่นพี่ลื้ออนเดินตามหลังมาติดๆ จึงต้องหยุดพฤติกรรมใช้ความรุนแรงเอาไว้ก่อน หากเธอสะบัด ‘ตัวเล็ก’ ของรุ่นพี่ทิ้งแล้วละก็ ตัวเธอเองอาจได้โบยบินขึ้นฟ้าแข่งกับเครื่องบินหลายสิบลำ เมื่อปราศจากทางเลือกจึงได้แต่หันาม่อยคอตกตามเข้าไปในอาคารจอดรถ

“คนที่เธอลงทุนลงแรงตามหาแทบตาย คือ...ผู้ชายคนนั้นนั่นแหละ” ถึงจะรู้สึกประหลาดใจว่าโลกมันจะมีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนั้นเสีย แต่สีหน้าของเลลาห์ก็ไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด

“นี่ หัดเรียกคนอื่นให้มันดีๆ หน่อย เขาเองก็มีชื่อ แถมเพราะด้วย จะมาเรียกนั้นนี่เหมือนสิ่งของได้ยังไง” คำว่า ‘ผู้ชายคนนั้น’ ราวกับคบเพลิงปลุกพลังบ้าดีเดือดในตัว หญิงสาวในชุดสีเขียวเหลืองจิ้มไหล่เพื่อนเบาๆ เหมือนอาจารย์สั่งสอนมารยาทแก่ลูกศิษย์

“ชื่ออะไรนะ อาหลงจำชื่อผู้ชายคนเมื่อกี้ได้รึเปล่า” เลลาห์หัน

ไปถามคู่หมั้น นอกจากไม่ได้คำตอบ ยังถูกดวงตาสีดำสนิทคาดโทษกลับมา

“หี! ความจำระยะสั้นเธอพังไปแล้วหรือเขาชื่อ ‘หามมะราส’” เมลิซซาตอบด้วยน้ำเสียงม่นอกม่นใจ ถึงตอนนั้นจะตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก ทว่าเธอไม่มีทางเลือกของเขาย่างแน่นอน

“เธอก็รู้ว่าฉันจะเจอเขามันไม่ใช่เรื่องง่าย ฉันขอแค่ห้านาที สัญญาว่าจะรีบไปรีบกลับ” หญิงสาวหลุบมอมมือที่เอาแต่จับแขนแน่น ไม่ยอมปล่อย เมื่อไม่อาจใช้กำลังขัดขืนก็ได้แต่ตอรองเสียงค่อย อาศัยความน่าสงสารเข้าสู่

“ฉันเองก็ไม่ได้อยากจะขัด แต่เธออุตส่าห์ตามหา ‘คุณหามมะราส’ มาตั้งนาน ลงทุนลงแรงไปตั้งเท่าไร แน่ใจนะว่าจะไปเจอเขาในสภาพนี้” เลลาห์พิจารณาคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ตั้งแต่สี่ระชะจตปลายเท้ามีส่วนไหนไม่ยุ่งเหยิงบ้าง ไซ้ว่าเธอจะมองโลกในแง่ร้ายตัดสินคนที่เปลือกนอก แต่หลักฐานทางวิทยาศาสตร์หรือผลการวิจัยมากมายที่สนับสนุนว่า ‘เฟิสต์อิมเพรสชัน’ เป็นสิ่งสำคัญ หลายครั้งที่สามารถกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ของคนสองคนได้เลย

“แล้วหลังจากนี้ฉันจะแต่งตัวสวยๆ ไปเจอเขาได้ที่ไหน เธอคิดว่า การตามหาใครสักคนมันง่ายนักหรือ ฉัน...ฉันแค่อยากขอบคุณเขาก็เท่านั้นเอง” คนถูกขัดใจเซิดหน้าเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ แม้ลึกๆ จะเห็นด้วยกับคำพูดเหล่านั้นอยู่มากก็เถอะ

“หลังจากนี้ก็ไม่ใช้เรื่องยากแล้ว เธออยากเจอเขาตอนไหนก็ได้เจอ แค่หาตารางนัดหมายของผู้อำนวยความสะดวกไม่ใช่เรื่องเหลือปากว่าแรงหรือมั้ง”

“ยายคนขวางโลก! ทำไมเธอพูดเหมือนทุกอย่างเป็นเรื่องง่ายอีกแล้ว ฉันไม่ได้รู้จักผู้อำนวยความสะดวกอะไรนั่นสักหน่อย จะสรรหาเหตุผลที่เข้าท่าอะไรไปสืบตารางงานของเขา เธอไม่กลัวคนมองว่าฉัน

เป็นโรคจิตหรือยังงั้น”

“คุณหนูๆ นี่เธอล้อเล่นรีเปล่า เธอไม่รู้จั๊ก ปีเตอร์ เหวิน จริงๆ เหรอ”

“แล้วทำไมฉันต้องรู้จั๊กด้วย เขาทำคุณงามความดีอะไรฉันถึงต้องจำเขาได้”

เลลาห์ขมวดคิ้วสบตาคู่หมั้น แม้แต่ลีออนที่นิ่งฟังมาตลอดยังเปลอหลุดหัวเราะ

“มีเรื่องอะไรตลกเหวอคะรุ่นพี่ เล่าให้ฉันฟังได้ไหมคะ ฉันเองก็อยากเข้าใจด้วย” เมลิซซาหน้าอ พาลใส่ทุกคนที่ขัดขวางพรหมลิขิต

เธอไม่เข้าใจว่าทำไมทั้งสองคนถึงคิดว่าเธอจะต้องรู้จั๊ก ปีเตอร์ เหวิน อะไรนั่น ใช่ว่าอีกฝ่ายจะไม่รู้ว่าวันๆ เธอขลุกอยู่แต่ในสตูดิโอ จริงอยู่ที่เธอออกงานสังคัมกับบิดามารดาบ้างเป็นครั้งคราว และด้วยฐานะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดคงเรียกความสนใจจากคนส่วนใหญ่ได้ไม่ยาก แต่ใครมันจะจำชื่อคนที่เข้ามาทักทายได้ทั้งหมด ถ้าเธอไปรู้จั๊กคนที่ไม่เกี่ยวข้องข้องกันในชีวิตแบบนี้มันสิถึงจะเป็นเรื่องแปลก

“เมื่อก่อนเรายังเคยแอบชอบลูกชายของ ปีเตอร์ เหวิน ที่เรียนอยู่ห้องเดียวกับพี่ไม่ใช่หรอ ไม่น่าเชื่อว่าหลายปีผ่านไป...รักแรกจะกลายเป็นคนแปลกหน้าซะแล้ว” ลีออนรื้อฟื้นความหลังทั้งรอยยิ้มสีหน้าฉายความเอ็นดูปนตลกขบขัน

“ลูกชายของ...ปีเตอร์ เหวิน?”

“ใช่ ปีเตอร์ เหวิน เขาเป็นมือซ้ายของประธานใหญ่แห่งซุนเป่า-กรุ๊ป บริษัทโลจิสติกส์อันดับหนึ่งของฮ่องกง”

“...”

“ต้องให้พี่บอกใหม่ว่าท่านประธานใหญ่ของซุนเป่ากรุ๊ปเป็นใคร” ทั้งเขาและคู่หมั้นประสานเสียงหัวเราะเมื่อเห็นคนบางคนหน้าเงื่อนงำเรื่อยๆ ทำทางอหังการเมื่อครู่หดลงเหลือสองนิ้ว

“...”

“ทำหน้าที่แบบนี้พอจะทำได้แล้วสินะ ก็ดี...เพราะพี่เองคงไม่รู้ประวัติของท่านประธานใหญ่ดีเท่าเรา”

เป็นไปตามคาด...เมื่อรุ่นพี่ลีออนไม่ยอมยกเลลาห์ให้
เมลิซซาจึงต้องตรงดิ่งกลับบ้านอย่างไม่มีทางเลือก

ตอนกำลังเดินเข้าบ้านเธอเห็น ‘ท่านประธานใหญ่แห่งซุนเปากูรีป’ นั่งอ่านหนังสือพิมพ์กลางจิบชาอยู่ที่ศาลากลางสวน ใบหน้าเล็กแดงก่ำเพราะความอับอายเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบพบเจอมา

ท่านประธานใหญ่แห่งซุนเปากูรีปคือใครนะเธอ
คือคนที่เธอพึ่งยั่วโมโหไปเมื่อเช้านี้เอง!

หลังจากคิดวิเคราะห์แผนการที่ควรลงมือในหัวอยู่พักใหญ่ เมื่อรวบรวมความมั่นใจแล้วจึงค่อยเดินเข้าไปเกาะแขนอันบิดาเหมือนทุกที

“ป้าขา ป้ากินข้าวรึยัง หนูแวะซื้อขนมร้านโปรดของป้าเข้ามาด้วย ให้คนเอาไปจัดใส่จานแล้ว”

“อืม” เจ้าบ้านตระกูลคู่ตอปโดยไม่ละสายตาไปจากหน้ากระดาศ

“โอ้ป้า หนูไม่เคยคิดจะเถียงป้าจริงๆ นะ แค่ว่าเรื่องพวกเราความเห็นต่างกัน เลยคุยกันเสียงดังไปนิดนึง” เมลิซซาเกยคางบนตักบิดาพลางบ่นงูบงิบ ทำนิ้วโป้งกับนิ้วชี้บีบเข้าหากันเพื่อประกอบคำอธิบาย ขณะที่ในใจก็ตั้งข้อสงสัยว่าถ้าเมื่อเช้าเธอยอมอ้าแขนรับฝ่ามืออรหันต์สักฝั่งละสองฝั่ง บิดาจะอารมณ์ดีกว่านี้รึเปล่า

“ป้า หนูมีเรื่องสงสัย” เมื่อเห็นว่ามัวแต่รื้อฟื้นอดีตไปก็เสียเวลาเปล่า จึงค่อยๆ ตะล่อมเข้าประเด็น

“ว่ามา”

“ป้าว่าพนักงานที่บริษัทป้ารู้จักหนูรีเปล่า ป้าเคยเอารูปหนูไปแขวนโซฟที่บริษัทใหม่”

“ไร้สาระ คนไม่ทำงานทำการอย่างแกใครเขาจะไปจำให้หน้าสมอง” คู่เหิงพลิกหน้าถัดไป ไม่สนใจบุตรสาวที่ออกเสียงอยู่ด้านข้าง

“หนูก็ว่าอย่างนั้นแหละ ป้าของหนูยุติธรรมที่สุดในโลก วัดคุณค่าของคนจากผลงานที่เขาทำ หนูที่วันๆ ไม่ทำประโยชน์อะไรให้บริษัทก็ไม่ควรใช้ฐานะลูกสาวของป้าไปเหยียบย่ำหัวขำหน้าขำตาคนอื่น ป้าทำถูกต้องที่สุดแล้ว หนูเห็นด้วยมากๆ หนูภูมิใจที่สุดที่ได้เกิดเป็นลูกสาวของป้า”

เมลิซซาไม่แปลกใจกับคำตอบเท่าใดนัก จริงอยู่ที่เธอกลับส่องกงมาได้พิเศษ แต่ก็เคยเป็นข่าวขึ้นหน้าหนึ่งแค่ครั้งเดียว แถมสองวันต่อมาดันมีข่าวสะเทือนส่องกงชิงพื้นที่สื่อไปทั้งหมด ดังนั้นนอกจากนักธุรกิจสำคัญๆ เหล่าคนในแวดวงชั้นสูง พวกคนในวงการบันเทิง พวกนักข่าวและตากล้องที่เคยเจอหน้ากันบ้าง หรือพวกพนักงานตามห้างร้านที่เธอไปใช้บริการด้วยบ่อยๆ เธอค่อนข้างมั่นใจว่าประชาชนคนทั่วไปไม่รู้จักเธอเลยสักนิด

อืม...มันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น เธอไม่ใช่ดาราดังนี่นะ

“มีอะไรก็พูดมา ไม่ต้องซักแม่น้ำจู่เจียงให้เสียเวลา”

“หนูอยากไปเดินเล่นที่บริษัทคะป้า ไปแบบเงียบๆ แบบไม่ให้ใครรู้ว่าหนูเป็นลูกป้า คือหนูไม่อยากให้พนักงานเกร็งจนทำอะไรไม่ถูก หนูแค่อยากไปเดินดูเฉยๆ ว่าหลายปีมานี้มีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้าง หนูสัญญาว่าจะไม่ก่อเรื่องและไม่สร้างปัญหาปวดหัว ป้าอนุญาตหนูนะ”

สวบ!

คู่เหิงพับหนังสือพิมพ์อย่างแรง ถลึงตาจนแทบจะหลุดออกจากเบ้า ร้อยวันพันปีบุตรสาวไม่เคยอยากยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจของเขา แต่วันนี้กลับมาเกาะแขนเกาะขาจ้ำร้องว่าอยากไปเดินเล่น!

ไปเดินเล่น!

เจ้าบ้านตระกูลอู่แทบลมจับ ออยากเงยหน้าถามเบื่องบนว่าชาติ
ที่แล้วตนไปก่อกรรมทำเข็ญอะไรไว้ ไม่มีบุตรชายสืบสกุลไม่ว่า แต่
บุตรสาวเพียงคนเดียวก็ขยันหาเรื่องเหนื่อยใจมาให้ไม่เว้นแต่ละวัน

“ตอนที่ฉันสั่งให้แกไปเรียนบริหาร แกก็ยังคงแอบเรียนศิลปะ
บ้างอะไรนั่น เรื่องเปิดแบรนต์เสื้อผ้าไร้ประโยชน์นั้นก็เหมือนกัน ห้าม
เท่าไรก็ไม่ฟัง ตอนนี่แกยังจะกล้าเอาเรื่องไร้สาระเข้ามาที่บริษัท กลัว
ฉันไม่แก่ตายหรือ!”

“แหม ป้าของหนูยังหนุ่มยังแน่น ยังมีแรงอยู่ให้หนูภูมิใจป้าไป
อีกร้อยปี” เจ้าของดวงตาเป็นประกายยิ้มกว้างอวดฟันครบทั้งสามสิบ-
สองซี่ ออกแรงปีบๆ นวดๆ ต้นแขนของบิดาไม่หยุดมือ

ก่อนจะแยกกับเลลาห์และรุ่นพี่สี่ออน ทั้งสองให้ความคิดเห็นว่า
ในเมื่อ ‘คุณهامมะราส’ เป็นตัวแทนหุ้นส่วนจากประเทศไทยของ
คุณเป่ากรูป เธอควรต้องดีใจที่ทุกอย่างมันง่ายขึ้น

มองเผินๆ มันก็อาจจะง่ายขึ้นแหละ แต่อะไรที่อยู่ในบริษัทมีหรือ
จะเด็ดลอดสายตาของท่านประธานใหญ่ไปได้ หากเธอแอบทำอะไร
ลับๆ ล่อๆ เรื่องจะต้องถึงหูบิดาอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยสายเลือดความ
เป็นพ่อลูกอันเข้มข้น เธอเดาใจบุพการีได้เหมือนอ่านใจตนเอง หาก
เธอไปเที่ยวไล่เที่ยวชื่อเขาคณันแบบไม่มีเหตุผล บิดาของเธอจะต้อง
‘ดีด’ เขาหลุดจากวงโคจรชีวิตเธออย่างแน่นอน ดังนั้นเธอจะเข้าไปที่
บริษัทอย่างตรงไปตรงมา จะได้ไม่ถูกจับจ้องพฤติกรรมมากนัก

“โอป้า! ป้าลองคิดดูดีๆ นะคะ ถ้าหนูไปที่บริษัทแล้วเกิดชอบ
ขึ้นมา หนูจะได้เริ่มต้นเรียนรู้งานที่นั่นเลย ป้าเองก็อยากให้แบบ
นั้นไม่ใช่หรือ”

“ฮึ! คนไร้ประโยชน์อย่างแกจะทำอะไรได้ มีแต่จะทำฉันขาดทุน
นะสิ”

“ถ้าป้าไม่ให้โอกาสหนูแล้วใครจะให้ หนูมีป้าเป็นป้าคนเดียวนะ หรือว่าป้าไม่รักลูกสาว...โอ๊ย!” ยังไม่ทันได้เริ่มบีบน้ำตาเรียกความสงสาร กลับถูกข้อนิ้วแข็งๆ เขกหน้าผากดังโป๊ก แรงมากพอที่จะทำให้เธอเห็นดาววิ้งๆ ลอยอยู่บนหัว

“ป้า! หนูเจ็บนะ!”

“ฉันที้ให้แกเจ็บ ถอยไป! อย่ามาเกะกะแข่งขา!”

หญิงสาวร้องโอดครวญ คลำหน้าผากบ่อยๆ กว่าจะตั้งสติได้ บิดาก็ลุกเข้าบ้านไปแล้ว เธอรีบเติมพลังฟื้นตัวโดยเร็ว ก่อนจะติดสปีดวิ่งตามไปติดๆ

“ป้า! ให้นำหนูไปบริษัทป้านะ ถ้าป้าไม่ยอมรับปากตกลงละก็ หนูจะไปแจ้งมูลนิธิเด็กและสตรีว่าป้าตีลูก!”

ปลัก

เมลิซซาทิ้งตัวลงบนเตียงทั้งที่ยังสวมชุดคลุมอาบน้ำ เส้นผมเปียกชื้นแผ่กระจายทั่วที่นอน หนึ่งวันหนึ่งคืนหลังจากนี้เธอจะต้องเคลียร์งานที่ค้างไว้ให้ได้มากที่สุด วันจันทร์จะได้ไปเดินเล่นที่บริษัทโดยไม่ต้องมาห่วงหน้าพะวงหลัง

ใช่...หลังจากเกะกะบิดาอยู่ก่อนวัน ในที่สุดเธอก็ได้ในสิ่งที่ปรารถนา

ร่างบางเอี้ยวตัวไปเปิดลิ้นชัก หยิบกล่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีขาว ออกมาข้างนอก ดูจากสถานที่จัดเก็บ ผู้คนต้องเดาว่าข้างในบรรจุของมีค่า ทว่าเมื่อเปิดฝากล่อง...กลับพบเพียงเสื้อหนึ่งตัวและผ้าเช็ดหน้าอีกหนึ่งผืน

ที่จริงมันควรจะมีมากกว่านี้ แต่ส่วนหนึ่งถูกแม่บ้านโยนทิ้งโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะสภาพเก่าเก็บเกินเหยี่ยวยา ช่วงนั้นเธอุ่นวายกับปัญหาหลายเรื่อง กว่าจะรู้ตัวว่าของสำคัญหายไปก็ตามคืนมาไม่

ได้แล้ว

มองในแง่ดี ต้องขอบคุณแม่บ้านที่ยังอุตสาหะเหลือไว้ให้ตั้งสอง
ชั้น

มือขาวเนียนดูปลื้มของในกล่อง ทั้งที่ไม่ใช่ของมีค่าหรือมีราคา
อะไร แต่กลับมีน้ำหนักต่อจิตใจมากกว่าเครื่องใช้ราคาแพงที่รายล้อม
รอบตัว โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงเจ้าของมัน ริมฝีปากอวบอิมพลันประดับ
รอยยิ้มกว้าง

‘แนะนำตัวก่อนอย่างที่สัญญาเอาไว้จริงๆ ด้วย...’

สี่เดือนก่อนหน้า

30 ธันวาคม

คืนนี้คล้ายหูของฮ้องงครึกครื้นยิ่งกว่าทุกวัน อาจเพราะที่นี่ถูก
ผู้มีอิทธิพลบางคนเลือกใช้เป็นสถานที่จัดงานปาร์ตี้เอกซ์คลูซิฟ นับ
เป็นการรวมตัวของเหล่าบุคคลมีชื่อเสียงที่ตอบรับคำเชิญมาร่วมฉลอง
กันอย่างอุ่่นหนาฝาดั่ง ทุกตารางนิ้วมีผู้คนเบียดเสียด มีเครื่องดื่มราคา
แพง มีเสียงเพลงและแสงไฟระยิบระยับ มีบรรยากาศเป็นใจให้แก่หนุ่ม
สาวเปลี่ยวเหงาได้มีโอกาสสักลอบส่งสายตาโดยไม่มีใครมาคอยจับผิด
มันควรจะเป็นเช่นนั้น ก็นั่น ดื่ม ฉลอง และจบลงที่อาการเมาค้าง
ในรุ่งเช้า ทว่าคืนนี้ ‘ตอนจบ’ กลับแตกต่างออกไป ต่างอย่างที่ไม่มีใคร
คาดคิด...

กรี๊งง!

“ไฟไหม้!”

“กรี๊ด!”

เสียงสัญญาณเตือนอัคคีภัยผสานไปกับเสียงกรี๊ดร้อง ผุ่ชนต่าง
เบียดเสียดแย่งกันออกจากประตูแคบกันอลหม่าน นาที่นี้ผู้คนกลับสู่
สัญชาตญาณเอาตัวรอด ไม่มีใครห่วงรักษาหน้าตาหรือว่าภาพลักษณ์

พนักงานในคลับตรงไปตรวจสอบจุดที่เป็นต้นตอของสัญญาณเตือน โศคดีที่ไม่ได้เกิดเหตุเพลิงไหม้จริงๆ ทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องเข้าใจผิด

ทว่าคนที่ออกไปแล้วก็ออกไปเลย แต่ก็มีคนที่ยังไม่ผ่านประตู บางส่วนเลือกกินดื่มอยู่ที่นี้ต่อ พวกเขาต่างตั้งข้อสงสัยว่าอาจมี ‘คนเมามือบอน’ ไปยุ่งกับสัญญาณเตือนไฟไหม้จนทำให้ทุกคนหัวปั่น วุ่นวายไปหมด แน่แน่นอนว่าบุคคลผู้นั้นกำลังถูกก่นด่าสาปแช่งจากคนทั้งคลับ

และบางครั้งกฎแห่งกรรมก็ทำงานไวเสมอ...

กิก! กิก! กิก!

“ไอ้พวกบัดซบ! เดรัจฉาน! ไอ้พวกซิงลูกเต่าเกิด!” เสียงสบถด่าปนร้องให้ดังมาจากบริเวณลานจอดรถมีดสลัว หญิงสาวในชุดเดรสสีขาวถึบล้อแม็กชูเปอร์คาร์จนรองเท้าส้นเข็มหักคาล้อ แต่แค่นั้นเหมือนจะยังไม่พอใจ ยังอุตุส่าหยุกเท้าอีกข้างถึบสุดแรงจนส้นรองเท้าหักพังไปทั้งสองข้าง

“บรรพบุรุษไม่สั่งสอน!”

หญิงสาวกำหมัดเตรียมจะทุบกระจกรถ แต่นึกขึ้นได้ว่ารถราคาแพงหุฉีเย่อมมาพร้อมกับระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม หากสัญญาณกันขโมยดังขึ้น เหล่าพนักงานในคลับก็จะแห่กันมา แบบนั้นทุกคนก็จะเห็นเธอ คิดได้ดังนั้นมือข้างที่กำหมัดพลันหล่นลงข้างลำตัว

มองจากรูปร่างระหงด้านหลัง พอจะจินตนาการได้ว่าเป็นสาวสวยหุ่นดีคนหนึ่ง แต่เมื่อภาพตัดมาอยู่ด้านหน้า เชื่อว่าคนที่พบเห็นจะต้องผงะ

ชุดเดรสเกาะอกเต็มไปด้วยเศษอาหารและเครื่องดื่มราดรดจนแทบจะจำสีเดิมไม่ได้ ซึ่งสิ่งปฏิกูลพวกนี้มาจากคราบอาเจียน อย่างไรก็ตาม

แต่เจ้าตัวจะรังเกียจเลย แค้เฉียดกรายในรัศมีลิปเมตริกได้กลิ่นไม่พึงประสงค์จนแทบอยากจะอาเจียนตาม ไล่ไปตามแขนขาที่พบรอยแดงช้ำน่ากลัวหลายจุด หากเข้ามามองใกล้ๆ จะเห็นว่าหลงเหลือรอยจากพื้นรองเท้า ต่อให้มองโลกในแง่ดีแค่ไหนก็คงพอเดาได้ว่าหญิงสาวผู้นี้เจอเรื่องสาหัสมาไม่น้อย

เมลิชซา ถู คือชื่อของหญิงสาวผู้โชคร้ายคนนั้น

ที่บอกว่าโชคร้ายก็เพราะ ‘เหตุเข้าใจผิดว่าไฟไหม้’ เมลิซซาตันอยู่ในบริเวณสัญญาณเตือนอัคคีภัยพอดีพอดี จริงอยู่ที่เธอไม่ใช่ประเภทสาวน้อยไร้เรี่ยวแรง ยกผ้าตัดชุดเป็นลิปกิโลกรัมเธอก็ทำมาแล้ว แต่การถูกคนเมาที่ตื่นตระหนกกับเสียงสัญญาณเตือนอัคคีภัยวิ่งชนระลอกแล้วระลอกเล่า... เธอจะเอาแรงที่ไหนไปต้าน

สุดท้ายก็หงายหลังเป็นพื้นให้สารเลวพวกนั้นเหยียบ!

ยังไม่พอ...หลายคนยังสะกดขาและอาเจียนรดตัวเธอ ตั้งแต่ล้มตกลงมา ไม่มีส่วนไหนไม่เปื้อน วินาทีนั้นเมลิชซาราวกับโดนสาปเป็นรูปปั้น อย่างว่าแต่จะปายบัดเลย แม้แต่เสียงร้องไห้ก็ยังไม่มี

กว่าจะเอาชีวิตรอดออกจากจุดนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เธอไม่กล้าขอความช่วยเหลือ หรือพบเจอผู้คนในสภาพทุเรศทุรัง จึงอาศัยช่วงซุลมุนออกจากคลับและคิดว่าจะตรงกลับบ้านให้เร็วที่สุด ทว่าเหมือนโลกเบื้องบนจะจงเกลียดจงชังเธอแบบไม่มีเหตุผล เพราะนอกจากหอบร่างกายที่ปวดตบๆ คล้ายกระดูกจะหักออกมาข้างนอก เธอดันไม่ได้หยิบกระเป๋าคลัตช์ติดมือมาด้วย!

ไม่มีเงิน ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ไม่มีกุญแจรถ ไม่มีอะไรทั้งนั้น!

ปกติเธอไม่พูดคำหยาบ แต่นี่เป็นครั้งที่ร้อยที่เธออยากจะสบดคำว่า ‘แม่่งเฮ้ย!’

ตึก ตึก ตึก

เมลิชซาได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา พลันหุดตัวหลบหลังซูลเปอร์

คาร์ลีแดงสดโดยอัตโนมัติ เธออยากจะทำมือตบหน้าตัวเองแรงๆ หลายที ทำไมเธอต้องเป็นคนจำพวก ‘ลำบากไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้’ เธอกลัวจะมีคนเห็นเธอในสภาพนี้แล้วเอาไปนินทา กลัวจะเป็นประเด็นชวนหัวให้คนตลกขบขัน กลัวเป็นหัวข้อนำสมเพชให้คนในแวดวงสังคมหัวเราะเยาะ

การเกิดมาในฐานะ ‘คุณหนู’ ใช้ชีวิตไม่ง่ายเลย!

“ฮือ นี่มันยุคสมัยไหนแล้ว ทำไมแกต้องใช้กุญแจด้วย กลับไปครั้งนี้ฉันจะแยกแยกเป็นชิ้นๆ แล้วเอาไปขายเลหลังถูกๆ ฉันจะเอาเงินไปซื้อรถที่ใช้ระบบสแกนนิ้วมือ ฉันจะไม่ทนกับรถทรยศอย่างแก!”

บุคคลผู้โชคร้ายไม่กล้าแม้กระทั่งถอดเข่าตนเอง ได้แต่ซบหน้าลงกับกระป๋องรถก่อนจะปล่อยโฮ สะอึกสะอื้นราวกับเป็นเด็กเล็กคนหนึ่ง เกิดมายี่สิบสี่ปี...คุณหนูอย่างเธอไม่เคยพบเจอเรื่องน่าอาย เสียเกียรติ เสียศักดิ์ศรี เจ็บช้ำและคับแค้นใจเท่าเหตุการณ์ในคืนนี้มาก่อน ไม่เคย ไม่เคย และไม่เคยเลยสักครั้ง!

“คุณ...”

เสียงห่มเหนือศีรษะทำเอาคนที่กำลังพุ่มพวยสะดุ้งสุดตัว รีบก่อก่อนสะอื้นทันควันก่อนหันหน้าเข้าผนังเพื่อปิดบังหน้าตา เธออยากจะทำหัวโขกผนังแรงๆ ลงโทษความโง่เง่าให้รู้แล้วรู้รอด นี่เธอกำลังร้องไห้เสียงดังขนาดนั้นได้อย่างไร แบบนี้ทุกอย่างคงพังพินาศไม่เป็นท่า

มีคนเห็นจนได้!

ลาก่อนชีวิตสวยหรู เธอไม่กล้าสู้หน้าใครแล้ว ตั้งแต่พุ่มนี้เธอจะย้ายกลับต่างประเทศให้รู้แล้วรู้รอด!

“ผมเห็นคุณร้องไห้ มีอะไรที่ผมพอจะช่วยคุณได้ไหม”

เจ้าของเสียงห่มยังคงเอ่ยถามไม่หยุด แต่ครั้งนี้เมลิซซาพาลันสะกิดใจบางอย่าง สำเนียงการพูดแบบนี้มัน...

ถึงจะเชื่อสัญชาตญาณไปแล้วเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ทว่าก็ตั้งคำถามกลับเพื่อความแน่ใจ

“ฉันเกิดอุบัติเหตุแล้วก็หลงกับเพื่อน คุณพอจะไปส่งฉันที่โรงแรมเจบีซีแถวย่านเซ็นทรัลได้รึเปล่าคะ” หญิงสาวเอ่ยชื่อโรงแรมที่ไม่มีอยู่ในฮ่องกง และรอคอยคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

ชายหนุ่มหยุดคิดไปชั่วครู่ ก่อนให้คำตอบด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด “ผมไม่ใช่คนพื้นที่ ไม่แน่ใจว่าโรงแรมที่ว่าอยู่ตรงไหน”

ราวกับได้รับคำอวยพรจากสวรรค์ เมลิซซาหันกลับไปมองพลเมืองดีพลางร้องไห้โฮ หากเนื้อตัวไม่สกปรก เธอต้องถลาไปกอดขอบคุณเขาสักสามสิบที

“จริงหรือคะ ไม่ใช่คนที่นี่หรือคะ ไม่ใช่จริงๆ ใช่มั้ย!”

แต่แน่นอนว่าชายหนุ่มพลเมืองดีก็ฝังไปกับสภาพของผู้เคราะห์ร้ายตรงหน้า

ในบรรยากาศมืดสลัว หญิงสาวที่เขาอาสาให้ความช่วยเหลือร้องไห้จนตาบวมปูด คราบเครื่องสำอางสีดำไหลยาวเป็นทาง ริมฝีปากซีดเขียวจนแทบจะเป็นสีขาว ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ามีคราบอาเจียนและกลิ่นไม่พึงประสงค์โชยแตะะจมุ๊ก ตามเนื้อตัวมีร่องรอยการถูกทำร้าย

หากเป็นสถานการณ์ปกติก็ว่าไปอย่าง แต่นี่เจอกันในสถานเร่งรมย์ที่เพิ่งเกิดเหตุฉุกเฉิน แถมคำอุทานของอีกฝ่ายก็พอจะเดาออกว่าไม่อยากจะเจอคนในพื้นที่ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่ควรสอดมือไปข้องเกี่ยวกับทั้งสิ้น

“ฮือออ ช่วยฉันด้วย พาฉันออกไปจากที่นี่ที”

“ให้ผมตามพนักงานใหม่ครับ หรือให้โทร. แจ้งเจ้าหน้าที่ดีไหม พวกเขาอาจช่วยคุณได้” ความคิดแวบแรกสั่งให้เดินหนี แต่แวตาเปี่ยมความหวังที่มองเขาราวกับเห็นพระเจ้าทำเอาขาทั้งสองข้างก้าว

ไม่ออก

“ไม่...ไม่เอา” ผู้ถูกถามส่ายหน้าเร็ว แต่ไม่นานก็ตระหนักถึงความลำบากใจในคำตอบของคนต่างชาติ นั่นเป็นการปฏิเสธอย่างสุภาพว่าไม่อาจทำตามในสิ่งที่เธอร้องขอ เธอไม่เสียเวลาวิงวอน พึมพำเสียงเศร้าประหนึ่งคนเข้าใจความเป็นไปของโลก

“ขอบคุณสำหรับความหวังดีนะคะ ขอบคุณมากจริงๆ แต่คุณปล่อยฉันไว้ที่นี่เถอะค่ะ ฉันหาทางแก้ปัญหาเองได้ ไม่ขอรบกวนคุณแล้ว” ร่างบางหันหน้ากลับเข้าผนัง สะอึกสะอื้นจนไหล่สองข้างสั่นระริก

“ฮือออ”

“...”

ในฐานะผู้มาเยือนชั่วคราวชั่วคราว ไม่ได้มีสิทธิพิเศษหรืออำนาจต่อรองใดๆ ชายหนุ่มเองก็ไม่อยากหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว ทว่าดูจากสภาพของอีกฝ่าย เห็นได้ชัดว่ากำลังโกหกคำโต ถ้าแก้ปัญหาเองได้แล้วจะมานั่งร้องห่มร้องไห้ในที่มืดคนเดียวทำไม สุดท้ายก็อดใจถามไม่ได้

“คุณลูกไหวรีเปล่า”

“ไม่! ไม่! อย่าเข้ามาใกล้ แค่ถามก็ดีมากแล้วค่ะ” เมลิซซาถอดตัวหนีจากคนตัวสูงที่ทำท่าจะเข้ามาช่วยประคอง เธอยังรังเกียจสภาพสกปรกของตนเองเลย คนทั่วไปจะไม่รังเกียจได้อย่างไร พอตระหนักถึงความจริงก็ยิ่งสะอื้นหนักขึ้น

หญิงสาวเห็นเงาตะคุ่มเข้ามาใกล้ เงยหน้าก็พบผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินผืนหนึ่ง เธอพลันย้ายสายตาไปยังเจ้าของมัน แต่เพราะความมืดทำให้ไม่สามารถมองเห็นสีหน้าหรือแววตาของเขาได้ชัดเจน จึงได้แต่สั่นศีรษะปฏิเสธ

“ขอบคุณค่ะ แต่ไม่เป็นไร”

ชายหนุ่มไม่ตึงตันให้ความช่วยเหลือจนดูเหมือนการคุกคาม เขา

เพียงแค่วางใจเป็น รอจนเจ้าของดวงตาแดงกำลือกขึ้นและยื่น
ทรงตัวได้ด้วยตัวเอง อีกฝ่ายมองไปรอบตัว ทั้งขมวดคิ้ว ทั้งกัดปาก ฟัน
อดทนอย่างถึงที่สุดไม่ให้ปล่อยโฮอีกรอบ อาจเพราะเรื่องที่เจอมัน
สาหัสเกินไป สุดท้ายก็น้ำตาไหลพรากราวกับเขื่อนแตก

“ฮือ ฉันทโอเคคะ ฉันทโอเคจริงๆ”

“...”

หลังจากยื่นจ้องหน้ากันและกันอยู่พักใหญ่ สุดท้ายเขาก็ถอน
หายใจออกมา ตัดสินใจได้ว่าคงไม่อาจทิ้งอีกฝ่ายไว้ตรงนี้

“รถผมจอดอยู่ทางนั้น” เขาชี้ให้ดู โชคดีที่ห่างจากตรงจุดนี้ไม่
มาก พอบอกสี่และยี่ห้ออีกฝ่ายก็พยักหน้าในทำนองว่าเห็นแล้ว “ให้
ผมไปส่งคุณดีกว่า ผมไม่รู้ว่โรงแรมเจบีซีอยู่ตรงไหน แต่เราใช้เนวิ-
เกเตอร์นำทางได้นะครับ”

แม้จะอยู่ในสภาพขวัญเสีย แต่ดวงตาเป็ยกขึ้นคู้นั้นก็ลอบมอง
เขาอย่างระแวดระวัง ซึ่งเขาก็เห็นด้วยว่เธอทำถูกต้อง ผู้หญิงไม่ควร
ขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้าด้วยท่าที่สบายอกสบายใจไม่ว่จะกรณีไหน
ทั้งสิ้น

“หรือไม่ว่...ให้ผมนั่งแท็กซี่ไปส่งคุณดีไหม ใช้ขนส่งสาธารณะ คุณ
เองจะได่ว่ไม่ต้องลำบากใจ” ชายหนุ่มไม่ว่รู้สึกโกรธที่อีกฝ่ายยังคงตั้ง
แง่ระวัง เสียงทุ้มของเขาเนิบช้า แม้แต่ตนเองยังไม่รู้เลยว่าน้ำเสียงเรียบ
ร่อยช่วยปลอบโยนขวัญกระเจิดกระเจิงของคนฟังให้กลับมาเข้ารูปเข้า
รอย

“หรือถ้าคุณอยากอยู่คนเดียว ผมออกค่าแท็กซี่ให้ก็ได้ คุณไม่ว่
ต้องเกรงใจ”

“พวกแท็กซี่ไม่ว่ให้ขึ้น บอกว่ตัวฉันสกปรก” เมลิซซาก็ดริมฝีปาก
ไว้เลือด แวดตาแรงกล้าผสมทั้งความโมโหและเสียใจ ได้แต่ก้มหน้า
เดินตามคนตัวสูงไปอย่างไม่มีทางเลือก

โซ่วาเธอจะไม่ลองวิธีที่พลเมืองดีเสนอ เธอสู้อุตสาหะหาของมา
ปิดหน้าวิ่งออกไปเรียกแท็กซี่ ทว่าคนขับทุกคนปฏิเสธเสียงแข็ง อีกทั้ง
ยังด่าหยาบคายว่าเธอเป็นผู้หญิงกลางคืน ทั้งเหม็นทั้งสกปรกจนคน
ไม่อยากจะเข้าใกล้ พอเธอถอดเครื่องประดับราคาแพงเพียงเพื่อแลก
กับการขอยืมโทรศัพท์มือถือสักเครื่อง ฝั่งนั้นกลับปิดบัง แคมยังถ่ม
น้ำลายใส่ด้วย แบบนั้นใครจะไปกล้าเข้าซื้อต่อ โชคดีที่พนักงานรักษา
ความปลอดภัยของที่นี่มีว แต่ไปยุ่งอยู่ข้างในคลับ เธอจึงสบโอกาสวิ่ง
กลับเข้ามาในลานจอดรถ

เธอคือคุณหนู...ทายาทคนเดียวของเจ้าพ่อแห่งชุมชนเปากรุง
บริษัทโลจิสติกส์ยักษ์ใหญ่ที่กินส่วนแบ่งตลาดเกินสี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์
ของฮ่องกง บิดาของเธออาจไม่ใช่มหาเศรษฐีที่รวยติดอันดับท็อปเทน
ของโลก แต่ถ้าในฮ่องกงก็ไม่แน่ ดังนั้นตั้งแต่จำความได้มีหรือที่เธอ
จะเคยโดนคนอื่นเหยียดหยามโดยที่ไม่สามารถตอบโต้ได้เลยด้วยซ้ำ

กลางคืนชางยาวนาน...เหตุการณ์หลายอย่างที่เธอได้รับเป็นบท
เรียนทำเอาความคิดโลกสวยพังทลาย ไม่ว่าจะสังคมชนชั้นสูง หรือ
สังคมคนธรรมดาที่น่ากลัวไม่แพ้กัน

ไม่นานทั้งสองก็เดินมาถึงรถยนต์สภาพกลางเก่ากลางใหม่ มี
ป้ายบริษัทเช่ารถเปะตรงกระจกหน้า

แกริก

เมลิซซาถูกเสียงเปิดประตูปลุกสติ เพราะเรื่องที่เพิ่งประสบพบ
เจอมาสาหัสเกินไป ร่างบางจึงเผลอก้าวถอยหลังไปตามสัญชาตญาณ
ชายหนุ่มค้อมกายเข้าไปเบาะหลังคนขับเพื่อรื้อหาสิ่งของ ไม
นานก็โผล่ออกมาพร้อมถุงกระดาษสีขาวใบใหญ่ ก่อนจะยื่นส่งให้คน
ที่ยืนเว้นระยะห่างสุดช่วงแขน

“เสื้อฟ้าของผมเอง แต่มั่นใจได้ว่าซักรักทำความสะอาดเรียบร้อย
ถ้าคุณไม่รังเกียจ...จะเปลี่ยนเป็นชุดพวกนี้ก็ได้นะครับ” ถึงจะเป็นฝ่าย

เสนอความช่วยเหลือ แต่เขาเองก็กระอักกระอ่วนที่จะพูดไม่น้อย
เสื้อผ้าสะอาดมันก็ดีกับทุกฝ่ายไม่ใช่เหรอ...

“ขอบคุณมากค่ะ ขอโทษที่ต้องรบกวนนะคะ”

เมลิสซาเดินเข้าไปรับถุงเสื้อผ้าโดยไม่ติดขัด หากเป็น
สถานการณ์ปกติ เธอคงไม่มีวันสวมเสื้อผ้าของใครแน่ๆ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเพศชาย จะเป็นโรคผิวหนังอะไรบ้างก็ไม่รู้ ทว่าคนฉลาดย่อม
ต้องอ่านสถานการณ์ ชูดสะอาดสะอาดอ่านกับเสื้อผ้าเป็นสิ่งที่ปฏิภูลที่
มาจากน้ำลายหรืออาจผสมเลือดติดออกมา นอกจากทำร้ายตัวเองแล้ว
ยังทำร้ายคนที่อยู่ใกล้ สุขอนามัยขั้นพื้นฐานขนาดนี้เธอยังต้องเลือกอีก
เหรอ

แน่นอนว่าเธอ ‘ขอบคุณ’ น้ำใจจากพลเมืองดีอย่างสุดซึ้ง แต่
นอกเหนือจากนั้นก็ไม่ได้มีความรู้สึกพิเศษอะไรอีก ทว่าประโยคต่อมา
กลับปั่นป่วนการทำงานของหัวใจได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“นี่กุญแจรถครับ ผมให้คุณถือไว้ สบายใจได้ว่าผมจะไม่เข้าไป
ยุ่งยามตอนที่คุณกำลังเปลี่ยนชุด”

กลวิธีที่ 3

ถูกที่...ผิดเวลา

เมลิสซาเปลี่ยนเสื้อผ้าในรถ เพราะพื้นที่จำกัดจึงออกจะ
หุ้ลั้กหุ้ล่อยู่บ้้าง หลายครั้งที่หิวโขกเพดานรถดั่งบึ้งบึ้ง ทว่าสุดท้ยก็
ล่อกคราบสกปรกออกจากร่างสำเร็จ

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ถึงจะรู้สึกสะอาดขึ้น แต่ก็ยังมี
กลิ่นไม่พึงประสงค์ติดตัวอยู่บางส่วน เธอถือวิสาสะเอ้อมตัวไปคั่น
คอนโซลหน้าเพื่อค้นหาสิ่งของที่พอจะเอามากำจัดกลิ่นได้ โชคดีที่พบ
ทั้งทิชชูแห้งและทิชชูเปียก ปฏิบัติการอาบน้ำแห้งจึงเริ่มต้นขึ้น

มือบางเซ็ดๆ ถูๆ ไปตามเนื้อตัว ออกแรงชัดจนผิวขาวปรากฏ
รอยแดงเป็นปื้น ก่อนโยนขยะทิ้งใส่ถุงด้วยความขยะเขยง เธอถือคติ
มีเท่าไรก็ใช้ให้หมด กระดาษชำระจึงอันตรธานไปอย่างรวดเร็ว

พลเมืองดีผู้นั้นยืนตัวตรงหันหน้าไปด้านนอก ตลอดเวลาเธอก็
แทบไม่ละสายตาออกจากแผ่นหลังกว้างเกินสิบวินาที เมื่อมีคนเดิน
ผ่านก็เห็นว่าเขาถอยหลังมาจนชิดกระจกรถ ใช้ร่างเป็นกำแพงบัง
สายตาจากคนอื่น แน่نونว่าศิรัชะของเขาไม่ได้หันมาทางเธอแม้แต่
องศาเดียว คำพูดและการกระทำของเขายังทำให้เธอรู้สึกผิดที่ทำตัว
เป็นภาระของคนอื่น

แกว๊ก

เมลิซซาเปิดประตูลงจากรถ ก่อนจะเดินอ้อมไปด้านหน้า
พลเมืองดี เธอไม่กล้าแม้แต่จะสบตาเขาด้วยซ้ำ ได้แต่ก้มมองปลาย
รองเท้าหนังสีดำอยู่อย่างนั้น

“อาจจะไม่มาก แต่เก็บไว้เป็นค่าเดินทางนะครับ”

กล่าวจบนบัตรหลายใบก็ถูกยื่นมาตรงหน้า มือสั้นเทาเอื้อมไป
รับมาใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงอย่างไม่อึดออด

อยู่ๆ เธอก็เห็นหยดน้ำไร้มาร่วงแหมะๆ ลงพื้น แต่ก็ขอยอมรับ
อย่างไม่อายน่าเธอกำลังร้องไห้อีกแล้ว เพราะเธอไม่เก่งวิทยาศาสตร์
นี่จึงเป็นการค้นพบอันน่าอัศจรรย์ที่ร่างกายมนุษย์สามารถผลิตน้ำตา
ได้ต่อเนื่อง เธอรีบปาดของเหลวออกจากแก้มลวกๆ ก่อนค้อมตัวลงจน
ร่างเกือบจะทำมุมเก้าสิบองศา

หากไม่นับบิดามารดาหรืออาจารย์ เขาเป็นคนแรกที่เธอยอม
ก้มศีรษะให้มากขนาดนี้

“ขอบคุณ และขอโทษด้วยนะคะที่รบกวน”

ชายหนุ่มมองคนที่สวมเสื้อผ้าของตน หากสวมเสื้อผ้าเข้ารูปก็ดู
เป็นผู้หญิงรูปร่างดีคนหนึ่ง ทว่าพอเปลี่ยนมาสวมชุดหลวมโพรกกกลับ
เพิ่มความน่าทะนุถนอมมากขึ้นหลายเท่า

“เงยหน้ามาคุยกันเถอะครับ ผมกลัวคุณจะหน้ามืดก่อน” เขา
ยื่นผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินให้เป็นรอบที่สอง และครั้งนี้เธอไม่ปฏิเสธ รับไป
ซับน้ำตาและสิ่งน้ำมูกที่พัดพาด

“ฉันขออนามบัตรคุณไว้ได้ไหมคะ พรุ่งนี้ฉันจะซดใช้ทุกอย่าง
คืนให้” หญิงสาวพูดอู้อี้ ยังไม่กล้ามองหน้าคู่สนทนาอยู่เช่นเดิม

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ได้มากมายอะไร อีกอย่างพรุ่งนี้ผมก็ไม่อยู่
ห้องกงแล้ว”

“คุณมาจากที่ไหนคะ พอดีฉันมีเพื่อนอยู่หลายประเทศ ฉันจะ
ได้ให้เพื่อนไปหาคุณ ฉันอยากจะตอบแทนน้ำใจครั้งนี้จริงๆ”

นัยน์ตาเรียวยาวเบื้องหลังแว่นจับจ้องใบหน้าแดงกำ ไซ่วามีแต่หญิงสาวที่ระแวงระวัง เขาเองก็ระวังที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวโดยไม่จำเป็น บังเอิญพบ บังเอิญช่วยเหลือ ทุกอย่างมันก็แค่เรื่องบังเอิญ ที่อีกฝ่ายพูดขอขอบคุณจากใจจริงนั้นก็เพียงพอแล้ว เขาไม่ได้ต้องการอะไรไปมากกว่านี้

“ไม่บอกก็ไม่เป็นไรค่ะ ฉันฉันจะคืนทุกอย่างให้คุณแต่เช้า ไม่สิ... ฉันขอแค่สองชั่วโมง หนึ่งชั่วโมงก็ได้ค่ะ คุณพักอยู่ที่ไหนคะ” ถึงจะมีขอตาแดงเรื่อถึงความสนใจ แต่ก็ไม่อาจปิดบังแววตาแน่นแน่วของผู้พูด

นั่นเป็นความแตกต่างทางวัฒนธรรม สำหรับเมลิซซาที่ถูกสั่งสอนมาว่า ‘ได้ขำมือเดียวก็ถือเป็นพระคุณ’ นั้นมันมากกว่าขำมือเดียวอย่างเทียบไม่ติด นับรวมกันได้ขำเป็นสิบตันก็ไม่เกินจริง แบบนี้จะไม่ให้ชดใช้คืนได้อย่างไร

ชายหนุ่มเข้าใจไปว่าอีกฝ่ายจะคืนเสื้อผ้าและเงินให้ จึงส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธ ทั้งที่ความจริงแล้วเขาเองก็ไม่ใช้คนร่ำรวยอะไร แต่ก็ไม่ใช้เรื่องเหลือปากว่าแรงที่จะต้องมาทวงถามบุญคุณให้มันยุ่งยาก

“คุณจะกลับเลยรีเปล่าครับ หรือจะให้ผมไปส่ง” เขาเชื่อว่าหากยึดเยื้อต่อไปทั้งคืนก็คงไม่จบ จึงตัดบทตัดๆ

เมลิซซาซึ้นตามอง เธออ่านความรู้สึกของคนไม่เก่ง แต่ก็เดาได้ว่าตนเองคงสร้างความรำคาญให้คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว ในเมื่อเขาต้องการเช่นนั้นเธอก็จะไม่ฝืนดิ่งด้น ปล่อยให้ตามที่เขาสบายใจ แต่อย่างน้อยก็ไม่ควรจากกันไปด้วยความรู้สึกค้างคาแบบนี้

“ฉัน...ขอแค่กาแฟแก้วเดียว ฉันขอเลี้ยงกาแฟคุณสักแก้วก่อนแล้วค่อยไปได้ไหมคะ”

2.12 A.M.

ไม่ว่าจะยุคสมัยไหน สวนสาธารณะเป็นหนึ่งในสถานที่ยอดนิยมสำหรับหนุ่มสาวในยามค่ำคืน เสาไฟทุกจุด ต้นไม้ทุกต้น สนามหญ้าเขียวชอุ่ม เก้าอี้ยาว หรือแม้กระทั่งพื้นหินล้วนแล้วแต่มีคนจับจองอยู่เป็นคู่ๆ อาจเพราะพวงนี้ที่นี้จะถูกใช้เป็นที่เล่นที่คอนเสิร์ตดาวนั้ต้อนรับปีใหม่ การตกแต่งประดับประดาจึงช่วยเพิ่มบรรยากาศให้อบอุ่นยิ่งกว่าทุกวัน

โชคดียังเหลือเก้าอี้ว่างอีกหนึ่งตัว...

เมลิซซามองกาแฟสำเร็จรูปที่ซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อยี่สิบสี่ชั่วโมง ควันหอมกรุ่นลอยอ้อยอิ่งระหว่างคนทั้งสอง แก้มเนียนใสซึบระเรื่ออมชมพู ไม่ใช่เพราะหนาว...แต่เพราะชายหน้าตาต่างหาก ในฐานะคุณหนูๆ จะเลี้ยงกาแฟใครสักแก้วยังไม่มึปัญญา ถ้า เลลาร์ เฉิน รู้เข้าจะต้องกุมท้องหัวเราะอย่างไม่ต้องสงสัย

พอนึกถึงเพื่อนสนิทก็อดมุ่นหัวคิ้วไม่ได้ ไม่รู้ปานนี้ย้ายตัวแสบจะเป็นเช่นไรบ้าง แต่พอนึกถึงรุ่นพี่สืออนก็เบาใจไปได้หลายเปลาะ รุ่นพี่คงไม่ปล่อยให้ใครทำอะไรดวงใจของเขา

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจิบกาแฟราคาถูกที่ไม่อร่อยเอาซะเลย

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วย ถ้าไม่ได้คุณฉันต้องแย่งแน่ๆ” ประโยคเดิมถูกพูดเป็นรอบที่ร้อย และคนข้างๆ ก็ตอบคำตอบเดิมเป็นรอบที่ร้อยเช่นกัน

“ครับ”

“คะ”

“ครับ”

ความเงิบเข้ามาปกคลุมคนทั้งสอง ถึงจะนั่งม้านั่งเดียวกัน แต่ก็แยกไปคนละมุม และไอ้ช่องว่างที่ว่ามันคือกำแพงไร้รูปแบบที่เธอป็น

ข้ามไปไม่ถึง

ตามหลักแล้วเธอควรกล่าวขอบคุณอย่างสุดซึ้งและปล่อยให้เขากลับไปพักผ่อน ไม่ควรทำตัวไร้มารยาทให้ผู้มีพระคุณเสียเวลาโดยใช่เรื่อง ทว่าปีศาจบางตัวกลับกระซิบข้างหู

“ช่างห้าวมารยาทดี ฉันอยากอยู่กับผู้ชายคนนี้อีกสักหน่อย เพิ่มอีกแค่ห้านาทีก็ยิ่งดี”

นี่เป็นความต้องการของปีศาจ... ไม่ใช่ความต้องการของเธอเลย สักนิด ร่างกายและหัวใจของเธอกำลังอ่อนแอเกินกว่าจะสู้รบตบมือกับปีศาจพวกนั้น ได้แต่ทำตามคำสั่งอย่างไม่มีทางเลือก

“พຽ່ງนี้ม่ไฟลต์บิณกัโฃงเหຽคะ” เพราะแบบนั้นเธอจึงไม่ละความพยายาม เป็นฝ่ายเริ่มต้นชวนคุยก่อน

“ต้องไปเช็กอินก่อนเก้าโมงเช้าครับ”

“คุณพูดจีนกลางดั่งคล่องมากเลย พูดจีนกลางได้ไหมคะ” หญิงสาวสลับภาษาอัตโนมัติ และเขาเองก็ตอบอย่างคล่องแคล่วเช่นกัน

“พูดได้ครับ ค่อนข้างถนัดมากกว่าด้วยซ้ำ”

“สุดยอดไปเลยคะ ฟังดูเหมือนเจ้าของภาษามากเลย”

“ไม่หรอกครับ ผมยังต้องฝึกอีกเยอะ”

ต่อให้เป็นคนโง่ที่สุดในโลกก็เข้าใจความหมาย การตั้งคำถามอยู่ฝ่ายเดียวไม่เรียกว่าบทสนทนาหรอกนะ จริงอยู่ที่เขายังรักษาความสุภาพเอาไว้ไม่เปลี่ยน แต่ถ้ามคำตบคำเช่นนี้ก็แปลว่าเขาไม่ได้อยากจะเสวนากับเธอสักนิด

รู้สึกเสียใจยังไงไม่รู้...

“คะ” ว่าแล้วเมลิซซาก็กระดกกาแฟอื่นๆ ที่นอกจากหาความอร่อยไม่ได้แล้วยังขมขี้

ความเจียบเข้ามาปกคลุมอีกระลอก ชายหนุ่มจิบกาแฟหลายครั้ง ผืนบังคับร่างกายไม่ให้สิ้นเป็นเจ้าเข้า เพราะมาจากเมืองร้อนจึง

ไม่คุ้นชินกับอากาศดิบกว่าองศาเท่าใดนัก อีกทั้งกลางดึกลมแรงกว่าปกติ ขนาดสวมเสื้อสองตัวยังรู้สึกเหมือนอวัยวะภายในกำลังถูกแช่แข็ง เขาอดที่จะเหลือบมองคนข้างๆ ไม่ได้ นับเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขาตั้งใจสังเกตคนที่ตนเองยื่นมือช่วยเหลือ

แสงสัมผัสลวดตกรกระทบผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มที่ทั้งหน้าและยาวมากพอคลุมทั้งแผ่นหลัง ชับแน่นใบบนารูปไข่ซึ่งเล็กกว่าฝ่ามือของเขา ด้วยซ้ำ หญิงสาวไม่ปิดบังความเศร้าสร้อยที่ฉายชัดในดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้ม ปลายจมูกแดงเรื่อ สูดน้ำมูกฟุดฟิดเป็นระยะ และริมฝีปากอวบอิมเหมือนผลเชอร์รี่ซึ่งบัดนี้คว่ำลง

คนแอบมองเผลอจ้องนานไปครู่เดียว แต่ดันเป็นจังหวะที่เจ้าตัวหันมาพอดี

นี่ก็เป็นครั้งแรกที่เมลิซซาได้เห็นหน้าผู้มีพระคุณเต็มตา เขาเป็นชายหนุ่มอายุไม่น่าจะเกินสามสิบ ตัวสูงและดูแข็งแรง ผิวขาวเหลือง ตัดผมทรงทรงต่ำ ไถด้านข้างและด้านหลังค่อนข้างสั้น ส่วนผมหน้าม้าเสยขึ้นด้านบนเปิดโครงหน้าคมชัดได้สัดส่วน เธอค่อนข้างขัดใจแว่นตาทรงรีแสนเกะกะที่เกาะบนจมูกโด่งสูง มันบดบังนัยน์ตาสีสนิมและยังทำให้เธอเห็นแววตาของเขาไม่ชัดเจน แต่เมื่อมองต่ำมายังริมฝีปากบางเฝ้มเป็นเส้นตรง...เธอยอมให้อภัยเรื่องแว่นตาก็ได้

ในฐานะที่เห็นดารา นายแบบมานับไม่ถ้วน ถ้าดูแค่เฉพาะใบบหน้าเขาไม่ได้แพ็คคนพวกนั้นเลย เขาเป็นผู้ชายหล่อเหลาคนหนึ่ง แถมรูปร่างก็ดี เพียงแต่การแต่งตัวและบุคลิกกลิ้งไปกับฝูงชนทำให้เขาไร้ความโดดเด่นโดยสิ้นเชิง

เมลิซซาคลุกคลืออยู่กับวงการแฟชั่นมาหลายปีจึงเผลอไล่สำรวจไปตามความเคยชิน เครื่องประดับที่ควรจะบอกฐานะและรสนิยมมันเป็นนาฬิกาข้อมือหนึ่งสีน้ำตาลที่ดูเก่ามากและดูไม่มีชีวิต การแต่งกายเหมือนพนักงานออฟฟิศมาเที่ยวกลางคืนบ่งบอกถึงความไม่พิถีพิถัน

เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนและเสื้อสูทสำเร็จรูปสีดำหาความเข้ากันไม่ได้ แล้วยังมีกางเกงทรงอะไรก็ไม่รู้ ทั้งหมดดูโบราณ ล้าสมัย เซย ไม่ส่งเสริมรูปร่างแข็งแรงของเขา เธอไม่รู้จักสรรหาคำอะไรมาอธิบายดี เพราะทั้งหมดทั้งมวลมันทำให้เขาดูเป็นผู้ชายไร้รสนิยมและไม่น่าสนใจเลยสักนิด

นี่สินะที่มาของคำว่า ‘เสียของ’

ถ้าไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน ต่อให้เดินชนกันเธอก็คงไม่เห็นถึงความมีตัวตนของผู้ชายคนนี้ หรือถ้าให้พูดหยาบคาย...จากสถานภาพของเขา คงไม่มีโอกาสเดินเฉียดไหล่เธอด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกวิจารณ์ยับ เขาตีความสีหน้าอ้าอึ้งเดียวแดง เดียวซีดว่าอีกฝ่ายคงรู้สึกหนาวเหมือนกัน เขาไม่ใช่คนมากนัก้ำใจที่จะเสียสละให้คนไม่รู้จักได้ทุกเรื่องเพียงเพราะคำว่าสุขภาพบุรุษ แต่พอเห็นรอยยิ้มตามแขนขา...รู้ตัวอีกทีก็ถอดเสื้อนอกส่งให้คนข้างๆ แล้ว

“คุณหนาวรีปเล่าครับ ถ้าไม่รังเกียจ...” น้ำเสียงที่ใช้ทั้งอ่อนโยนและสุภาพ มุมปากเจือรอยยิ้มเล็กน้อย

เมลิซซาขมวดคิ้ว มองเสื้อสลักับเจ้าของมัน เธอพลันรู้สึกขาไปทั้งหน้า ไม่เคยรู้สึกรังเกียจหรือขยะแขยงอะไรเท่าครั้งนี้มาก่อน

เธอไม่ได้รังเกียจเขา...แต่เธอรังเกียจความคิดของตัวเอง

ก่อนหน้านั้นเธอเคยเหยียดหยามพวกทนายผู้ดีที่เอาแต่มองคนที่เปลี่ยนนอกกว่าเป็นพวกคบไม่ได้ เคยแอบตำหนิว่านั่นมันพวกคนสองหน้า เคยหลงผิดคิดว่าตนวิเศษวิโสกว่าคนอื่น แต่แท้จริงแล้วเธอก็ไม่ต่างไปจากคนพวกนั้น เธอดูถูกคน เหยียดหยามคน ตัดสินคนจากภายนอก มันก็สมควรแล้วที่เธอจะถูกปฏิบัติแบบเดียวกัน นี่สินะที่เขาเรียกว่ากรรมตามสนอง

“ขอบคุณ และขอโทษอีกครั้งนะคะ” เจ้าของดวงตาสีน้ำตาล

เข้มนกัมนหน้าต้าอย่างคนสำนึกผิด ก่อนจะเอือมมือไปรับเสื้อสูทมาสวมบนร่าง

อบอุ่น...อบอุ่นมากจริงๆ ถ้าไม่ติดว่าผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าทางเกงเปียกโชกไปเรียบร้อย เธอคงกลับมาใช้งานต่อมผลิตน้ำตาให้พังกันไปข้าง

“พอได้แล้วครับ ผมอึดอัดที่คุณเอาแต่พูดขอบคุณและขอโทษไม่หยุด ผมรับคำขอบคุณมามากพอแล้ว และคุณเองก็ไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่จำเป็นต้องพูดขอโทษอะไร” พลเมืองดีบอกความรู้สึกตรงไปตรงมา ผื่นขยับใบหน้าที่กำลังถูกแซ่แข็งยิ้มให้คนข้างๆ มากเท่าที่ความยี้ดหยุนบนผิวจะเอื้ออำนวย

“ได้ค่ะ ถ้าคุณไม่ชอบ ฉันจะไม่พูดอีกแล้ว” รอยยิ้มจากเขาเพิ่มกำลังใจให้เมลิซซาเหลือล้น สีหน้าหมองหม่นแปรเปลี่ยนเป็นมีชีวิตชีวาในทันใด กระทั่งแววตาก็กลับมาสดใสเหมือนยามปกติ

“น่าเสียดายที่คุณต้องกลับไปก่อน คืนข้ามปีที่ห้องกงสวยมากๆ เลยค่ะ โดยเฉพาะที่อ่าววิคตอเรีย คนไปรวมตัวกันที่นั่นแน่นไปหมด ถ้าจำไม่ผิดเคยติดอันดับสถานที่เคาน์ดาวน์ยอดเยี่ยมของโลกด้วยนะค่ะ”

วิเคราะห์จากสภาพปณเฉยชาของชายหนุ่มข้างกาย ถึงจะรู้ว่าหวานล่อมไปก็เหนียวเปล่า แต่ก็ยังอดพยายามไม่ได้อยู่ดี เขาเองก็แปลก มีโอกาสมาเที่ยวต่างประเทศทั้งที ทำไมไม่อยู่นานกว่านี้ นี่ก็เข้าวันที่ 31 ธันวาคมแล้ว อยู่ต่ออีกสักคืนจะเป็นอะไรไป

หรือว่าเธอควรเสนอค่าที่พัก ค่าอาหาร และค่าตัวเครื่องบินให้เขาคีนะ

“ครอบครั้วผมรออยู่”

“แฉีกๆ” เมลิซซาสำลักกาแฟน้ำน้ำตาลไหล โลกในจินตนาการแตกตังเพลิง รอยยิ้มกว้างเมื่อครู่หุบฉับแทบจะทันที รีบซ้ำเลื่องมอง

นิ้วนางข้างซ้ายของเขาว่ามีพันธนาการใดสวมไว้หรือไม่

แต่...เธอเคยได้ยินว่าวัฒนธรรมบางประเทศมีการสวมแหวนหมั้นหรือแหวนแต่งงานไว้ที่มือขวา ดังนั้นจึงสร้างทำเป็นลูกชิ้นบิดที่เก๋ๆ เดินวนกลับไปกลับมา ลอบตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีแหวนวงใดผูกมัดเขาอยู่

“เมื่อยเนื้อเมื่อยตัวจ้งเลยคะ อากาศแบบนี้ข้อต่อตามร่างกายจะผิดไปหมด” หญิงสาวแสวงหวัหระะแห่งๆ ดวงตาทำหน้าที่สำรวจนิ้วเรียวยาวด้วยใจระทึก

โอเค...วางทั้งสิบนิ้ว ทั้งยังไม่มียรอยถอดแหวน บางทีเขาอาจจะหมายถึงพ่อแม่อีกได้

คนทำตัวเป็นนักสืบลอบถนหายใจ เธออยากจะตีปากตัวเองที่พูดว่าเขารัสนิยม ความจริงแล้วนาฬิกาเรือนเดียวก็เหมาะกับเขา แหวนแหวนอะไรนั้นออกจะเกะกะ ไม่จำเป็นต้องใส่หรอก

“ดึกปานนี้แล้ว...คุณไม่เหนื่อยหรือคะ” ชายหนุ่มเอ่ยถามเจ้าของร่างระหงที่เดินไปมาตรงหน้า เขาหนาวจนตัวชาไปหลายรอบ แต่อีกฝ่ายกลับดูสดชื่นเหมือนนั่งอยู่คนละประเทศ

“ฉันชอบทำงานกลางคืนคะ ได้รุ่งอยู่บ่อยๆ เรื่องแค่นี้สบายมาก”

เมลิซซาหมายถึงการนั่งคิดไอดีๆ หรือการอัปเดตเทรนด์แฟชั่นจากรันเวย์ต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางให้แก่เฟล็กซ์ ซา โซ แบรนต์เสื้อผ้าของเธอ ไม่คิดเลยว่าคำตอบจะถูกตีความไปอีกความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้ตามีรอยคล้ำจางๆ และเนื้อตัวมีรอยแดงจากการถูกเหยียบ ทั้งหมดสนับสนุนคำพูดของเธอให้ดูน่าเชื่อถืออย่างคาดไม่ถึง

“คุณไม่ค่อยนอนดึกหรือคะ”

“มีบ้างครับ แต่ไม่บ่อยเท่าไร”

หญิงสาวสบนัยน์ตาสีสนิมที่ซ่อนอยู่หลังแว่น ด้วยชีวิตแสน

เพียงพร้อมของเธอ นับเป็นครั้งแรกที่ถูกคนอื่นมองด้วยแวตาสงสาร แต่พอคิดว่าตนเองได้รับความเป็นห่วงเป็นใยจากคนที่เอาแต่เฉยชามา ตั้งแต่ต้น กลับชวนให้รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก ก้อนเนื้อในอกเต้นโครมครามจนยากจะควบคุม

ตึก ตึก ตึก ตึก

เสียงดังไปรีเปล่า ถ้าเขาได้ยื่นขึ้นมาเธอจะแก้ตัวว่ายังไงดี

“ฉันทันทีแล้วคะ ตั้งแต่สมัยเรียนก็ทำงานแบบนี้มาตลอด บางทีงานเยอะจนไม่ได้นอนสองวันติดก็บ่อย แต่จะไม่ทำก็ไม่ได้” เธอส่งยิ้มหวานให้ ฟังพูดจบคู่สนทนาก็โพล่งถามกลับมาด้วยแวตาวุฒามากกว่าเดิม

“ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วเหรอครับ”

“ทางเลือกอื่น? หมายถึงอะไรเหรอคะ”

เมื่อเห็นคิ้วเรียวเล็กขึ้นเพราะความงุนงง ชายหนุ่มพลันรู้ตัวว่าตนเองเสียมารยาทเกินไป หลายคนก็ไม่ได้มีทางเลือกในชีวิตมากนัก เขาไม่ควรตัดสินคนอื่นจากมุมมองเพียงด้านเดียว คิดได้ดังนั้นจึงก้มหน้ามองแก้วว่างเปล่าในมือเพื่อสงบสติอารมณ์

“ฉันทันทีกับมันนะคะ มันเป็นเรื่องที่ฉันทันรัก แล้วผลลัพธ์มันก็ออกมาคุ้ม” เมลิซซาอ่านความเปลี่ยนแปลงไม่ออกจึงไม่รู้ตัวว่าตอนนี้ประเด็นสนทนาดันเข้าใจผิดไปคนละเรื่อง

ดีไซเนอร์ทุกคนเจอชะตาชีวิตเดียวกับเธอ แน่แน่นอนว่าหมายถึงการนั่งหลังขดหลังแข็งออกแบบตัดเย็บชุดเพื่อให้งานเสร็จตามกำหนดเวลา จริงอยู่ที่อาจจะเหนื่อยยากเลือด แต่พอเห็นผลงานของตัวเองอยู่บนร่างของนางแบบและมีคนชื่นชมความทุ่มเทบนงานแต่ละชิ้น มันเป็นความสุขที่ประเมินค่าไม่ได้

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจแบบขอไปที ก่อนหยุดชะงักเมื่ออีกฝ่ายยังคงส่งยิ้มให้เขา มันเป็นรอยยิ้มสดใสราวกับแสงอาทิตย์

ยามบ่าย สว่างจ้าเสียดายนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ ซึ่งเขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีคนลักษณะนี้อยู่บนโลก

“แต่ว่าแปลกจังเลย ปกติที่คลับไม่ค่อยมีคนต่างชาติ อีกร้อยอย่างคุณก็ดู...ไม่เหมือนคนเที่ยวกลางคืนเท่าไรๆ ทำไมคืนนี้ถึงไปอยู่ที่นั่นได้ล่ะคะ” โชคดีที่เมลิซซาตั้งสติทัน จึงไม่ได้หลุดคำว่า ‘คุณดูไม่น่าจะเข้าไปในคลับได้’ ออกมา

“เพื่อนร่วมงานชวนนะครับ ผมเองก็เพิ่งเคยเข้าคลับในฮ่องกงครั้งแรก ไม่คิดเหมือนกันว่าจะเจอเสียงเตี๋ยนไฟไหม้เป็นเซอร์ไพรส์ต้อนรับ ผมอยู่ทำยาๆ จนหนีไม่ทัน วินาทีนั้นคิดว่าคงไม่รอดแล้ว”

นี่ถึงเหตุการณ์ซุลมุน ชายหนุ่มยังรู้สึกหวาดหวั่นไม่หาย เขาเกือบตกโทร. ทางไกลเพื่อบอกหลายคนในครอบครัวด้วยซ้ำ ถึงต่อมาพนักงานจะแจ้งว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด แต่ตัวเขาเองก็ขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว ทว่ากลับมีคนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีอารมณ์กินดื่มต่อ หนึ่งในนั้นรวมคนที่ชวนเขาไปที่คลับนั้นด้วย

“เอ่อ...โชคดีที่ไม่ได้เกิดเหตุร้ายแรงนะคะ” ผู้พูดฝันยิ้มแฉ่งๆ คนอาจจะไม่รู้...แต่ฟ้ารู้ ความจริงแล้วต้นตอสัญญาเตือนอัคคีภัยมันมาจากคนแถวนี้แหละ

“ว่ากันว่าเป็นคนเมานะครับ หรืออาจจะเป็นพวกก่อกวน ไม่รู้ป่านนี้เจ้าหน้าที่จับตัวได้หรือยัง”

‘คนเมา’ และ ‘พวกก่อกวน’ หัวเราะแห้งๆ รู้สึกผิดที่ทำให้หนึ่งในผู้เตือนร้อนต้องผิดหวัง เพราะไม่มีวันที่เจ้าหน้าที่จะสืบสาวต้นตอมาถึงเธอได้ สถานที่เกิดเหตุซุกซ่อนเรื่องสกปรกของเหล่าคนมีชื่อเสียงเอาไว้ไม่น้อย ฝันไปเถอะว่าคนพวกนั้นจะปล่อยให้ข่าวฉาวเล็ดลอดออกไปข้างนอก

“ไม่ต้องห่วงนะคะ ใครทำอะไรไว้ต้องได้รับผลตอบแทน ส่วนคนมีน้ำใจอย่างคุณต้องพบเจอแต่สิ่งดีๆ หลังจากนั้นแน่นอนคะ” เมลิซซา

กำมือทั้งสองข้าง กล่าวด้วยสีหน้ามึนหม่นใจ ทำท่าราวกับซูเปอร์ฮีโรพิทักษ์ความดีงามบนโลก

“หวังว่าคุณคงจะไม่ตอบว่า ‘สิ่งดีๆ ยืนอยู่ตรงหน้า’ นะครับ”
แม้แต่คู่สนทนายังหลุดเข้าใจแก่ท่าทางดังกล่าว เผลอหยอกเย้ากลับแบบไม่รู้ตัว

หญิงสาวเบิกตาโต แก้มปลั่งปลั่งปรากฏเลือดฝาดเพราะความ
เขินอาย ก่อนรับมุกตลกด้วยการกระโดดไปนั่งเบียดร่างสูง

“แหม ฉันฉันทอบว่า ‘สิ่งดีๆ นั่งอยู่ข้างคุณ’ ก็ได้ค่ะ ฮ่าๆ”

ชายหนุ่มหลุมมองที่ว่างด้านข้าง ยังเหลืออีกสักฝ่ามือให้เขา
เขยิบหนีความสนิทสนมแบบไม่ทันตั้งตัวนี้ได้ แต่เมื่อเงยหน้ามองคนที่
พูดไปหัวเราะไปและสบแววตาเป็นประกายคู่นั้น เขาพลันรู้สึกว่
อากาศยามค่ำคืนดูอบอุ่นขึ้นมาแบบไม่มีเหตุผล เผลอคิดขึ้นมาว่าอัน
ที่จริงนั่งเบียดกันแบบนี้ก็ไม่เลว

“อากาศดีจังเลยนะคะ ฉันไม่ได้ออกมานั่งสูดอากาศบริสุทธิ์
แบบนี้มานานแล้ว” เมลิซซาระมัดระวังไม่ทำให้พลเมืองดีลำบากใจ เล่น
สนุกพอหอมปากหอมคอก็รีบเขยิบกลับไปยังที่นั่งของตน ไม่ทันสังเกต
นัยน์ตาสีสนิมที่ลอบมองตามไม่ห่าง

“ฤดูหนาวที่ฮ่องกงไม่หนาวจัดเหมือนที่อื่น ไม่อย่างนั้นพวกเรา
คงไม่มีที่นั่งคุยแ่ๆ พวกเราโชคดีนะอะคุณว่าไหม”

คนฟังนั่งคิดชั่วครู่ สำหรับเขาที่เกิดและโตมาในเมืองร้อน...
สื่บกว่าองศาเกินกิโลเมตรคำว่าอากาศดีไปมากโข แต่เมื่อสบแววตา
คาดหวังของคู่สนทนา เขาพลันลอบกลืนน้ำลายไม่ให้เสียงแหบแห้ง
จนเกินไป ทั้งยังเสียวริมฝีปากเย็นเฉียบให้ดูมีสีสันทันขึ้นมาอีกนิด

“ครับ...อากาศดี”

ทั้งสองคนนั่งตากลมชมวิวไปเรื่อย นำแปลกที่ถึงแม้จะผ่านไป
หลายชั่วโมง แต่ดูเหมือนว่ายังมีเรื่องมากมายให้คุยกันไม่หยุด ทว่า

ในฐานะคนแปลกหน้า ต่างฝ่ายต่างก็รู้ถึงเส้นบางๆ ที่ไม่อาจก้าวข้าม พวกเขาสนใจละเว้นหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว ไม่สงสัย ไม่พูดถึง ไม่ถามไถ่ เพียงตั้งใจจดจำใบหน้าและรอยยิ้มของกันและกันให้ได้มากที่สุด

เมลิซซาไม่เคยคิดว่าเวลาจะผ่านไปเร็ว จนกระทั่งแสงแรกของเช้าวันใหม่ส่องกระทบผิว

“พระอาทิตย์สวยจังเลยนะคะ”

“ผมเพิ่งเคยเห็นแสงแรกของฮ่องกง ขอถ่ายรูปเก็บไว้ นะครับ”
ไม่รอคำตอบ ชายหนุ่มก็ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมากดถ่ายรูปดังแชะ เขาเลื่อนดูผลงาน เมื่อพอใจแล้วจึงทำท่าจะเก็บคืนที่เดิม แต่กลับได้ยินคนด้านข้างเอ่ยถามเสียงอ่อนเสียงหวานขึ้นมา

“ฉันเองก็สวยนะ แถมคุณเองก็เพิ่งเคยเห็นฉันเป็นครั้งแรกเหมือนกัน คุณไม่คิดจะถ่ายรูปเก็บไว้หรือ” คนอยากเป็นนางแบบเอามือจับแก้มเอียงคอ อีกทั้งยังยิ้มแฉ่งอวดฟันทั้งสามสิบสองซี่

“...”

“แหม ตอบว่าเมไม่รีเต็มฉันยังไม่เสียใจเท่าคุณเงียบใส่เลย”

เมลิซซาหัวเราะกลบเกลื่อนความรู้สึกแปลกพิกล นี่มันผิดหลักวิทยาศาสตร์อีกแล้ว ขึ้นชื่อว่าแสงแดดมันควรจะอบอุ่น แต่ทำไมมันหนาวยิ่งกว่านั่งตากหิมะแบบนี้

ทั้งสองพร้อมใจกันเงียบ ปล่อยให้เวลาที่เหลืออันน้อยนิดหมดไปอย่างช้าๆ ต่อให้อ่อนวอนอย่างไรพระอาทิตย์ก็ยังไม่ทำหน้าที่เหมือนเดิมไม่แปรเปลี่ยน อย่างเช่นคำกล่าวที่ว่า ทุกงานเลี้ยงมีวันเลิกราเสมอ อยู่ที่ใครจะเป็นฝ่ายยอมรับได้ก่อนก็เท่านั้น

ทว่าสุดท้ายเมลิซซาก็ตัดสินใจทำลายกฎเกณฑ์บางอย่าง ระหว่างเธอกับเขา

“คุณจะมาส่งงอกรีปเล่าคะ”

“...”

“ฉันขอทราบชื่อคุณได้รีเปล่าคะ ฉันชื่อเม...” ทว่ายังพูดไม่จบ เสียงทุ้มกลับซัดขึ้น

“สำหรับเรื่องนี้ คุณไม่จำเป็นต้องรู้สึกชอบคุณหรือรู้สึกผิดกับอะไรทั้งนั้น ต่อให้ไม่ใช่คุณผมก็ยังคงเข้าไปถามผู้หญิงที่นั่นร้องให้อยู่ตรงนั้นอยู่ดี และผมเชื่อว่าต่อให้ไม่ใช่ผมก็ยังมีคนอื่นที่พร้อมทำแบบเดียวกัน”

“ฉันแค่อยาการู้ชื่อคุณก็เท่านั้นเอง”

“อีกไม่กี่ชั่วโมงผมก็จะไปจากที่นี่แล้ว ผมกับคุณก็คงไม่มีโอกาสได้เจอกันอีก ดังนั้นพวกเราไม่จำเป็นต้องรู้จักกันหรอกครับ คุณไม่คิดว่าเป็นทางเลือกที่เหมาะสมหรือ”

“จะพูดแบบนี้ก็ไม่ผิดค่ะ ยากที่พวกเราจะได้เจอกันอีก” เมลิซซาพยักหน้าเข้าใจ ผืนคลี่ยิ้มผาดเฟื่อนให้แก่คำปฏิเสธตรงไปตรงมา สีหน้าของเขาไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด กลับมาสุภาพและเย็นชา ดูเหมือนอยู่ใกล้ แต่ให้ความรู้สึกไกลกันคนละโลก เธอจ้องมองอยู่นาน จนในที่สุดเขาก็หันมาสบตา

“ถอดแว่นได้ไหมคะ” เธอเกลียดแว่นตาของเขาอีกแล้ว แสงอาทิตย์ทำให้เธอไม่เห็นแววตาของเขา เธออยากรู้ว่าเขารู้สึกอย่างไรกันแน่ เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดจริงๆ หรือเปล่า

ชายหนุ่มนิ่งค้างไปชั่วขณะ แต่สุดท้ายก็ลุกขึ้นยืน

“กลับกันเถอะครับ ผมจะไปส่ง”

ต่อให้ยื้อแค่ไหน แต่ก็ไม่อาจหนีความจริงที่ต้องเอ่ยคำลา ผู้รับจัดการให้เสร็จตั้งแต่เนิ่นๆ ทว่าก่อนจะก้าวร่นไป กลับถูกเสียงหวานปนเศร้าหมองถามขึ้น

“แล้วถ้าเรา ‘บังเอิญ’ ได้เจอกันอีกครั้ง คุณจะบอกชื่อคุณกับฉันไหม”

“...”

“ฉันว่ามันไม่ใช่คำถามที่ตอบยาก แค่ว่าตอบว่าได้ หรือไม่ได้ก็เท่านั้น”

“ถ้ามันมีเรื่อง ‘บังเอิญ’ แบบนั้นจริงๆ ครั้งหน้าผมจะแนะนำตัว โดยที่คุณไม่ต้องถามชื่อผมเลย” เสียงทุ้มราบเรียบ ทว่าผู้พูดกลับรีบซ่อนมือเย็นยะเยือกไว้ในกระเป๋ากางเกง

“ค่ะ ฉันจะจำคำพูดของคุณเอาไว้ และหวังว่าคุณจะจำได้เช่นกัน”

เมลิซซาลุกจากที่นั่ง ก้าวยาวๆ ไปดักเบื้องหน้าร่างสูง แต่ต้นเป็นจังหวะเดียวกับที่ชายหนุ่มเริ่มเดินต่อพอดี ทั้งสองจึงเหมือนเขยิบเข้าหากันแบบไม่ได้ตั้งใจ

ที่จริงเธอคิดว่าเขาจะเป็นฝ่ายถอย ทว่าเขากลับเอาแต่จ้องหน้าเธอและไม่ยอมขยับเขยื้อน และด้วยความตึงตันบางอย่าง ต่อให้ใกล้กว่านี้เธอก็จะไม่หลีกหนีแม้สักก้าว

ร่างทั้งสองอยู่ชิดกันมาก ชิดเสียจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อน ชิดเสียจนสัมผัสได้ถึงเสียงหัวใจของอีกฝ่าย ทว่านอกจากดวงตาหลากหลายอารมณ์ที่จ้องมองกันอย่างไม่มีใครยอมใคร กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากกว่านั้น

“เราแยกกันตรงนี้ได้ค่ะ ฉันกลับเองได้” เมลิซซาฝืนยิ้มสดใสเหมือนเคย ในที่สุดเธอก็เอาชนะประสาทใจในตัว กล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบจนเกือบจะไร้ความรู้สึก และบางทีคงมีแต่เธอที่รู้ว่าได้หน้าากแห่งรอยยิ้มซ่อนอะไรไว้บ้าง

“นี่เป็นวัฒนธรรมการทักทายและบอกลาอย่างหนึ่ง หวังว่าคุณจะไม่ถือสา”

มือบางแต่ตะก้ำกึ่งเย็นเฉียบ ก่อนจะเขย่งจุมพิตข้างสันกรามแผ่วเบา ตั้งแต่ต้นจนจบ เขาไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธสักนิด แต่นั่นก็ดี

สำหรับเธอ เพราะมันทำให้พูดประโยคต่อไปง่ายขึ้น

“เดินทางปลอดภัยนะคะ”

“...”

“ลาก่อนค่ะ”